

Știința

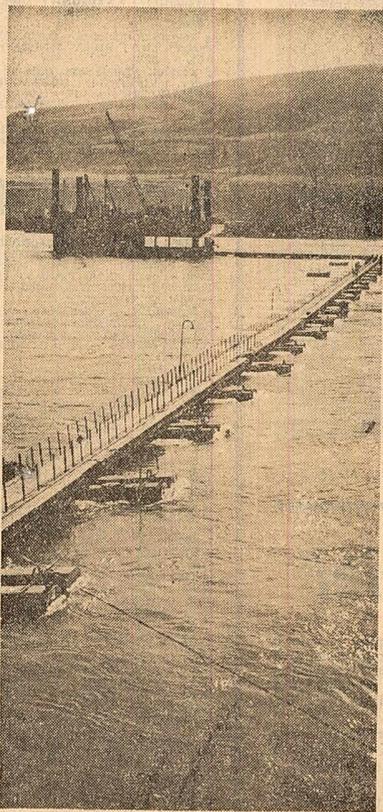

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Anul XXXV Nr. 6782

Marți 26 octombrie 1965

6 PAGINI - 30 BANI

Platformă autoridicătoare utilizată pe șantierul hidrocentral de la Porțile de Fier
Foto: Gh. Vintilă

UZINA — un mecanism bine reglat

- Ritmicitatea și livrările către beneficiari • Un cadru propice pentru valorificarea rezervelor interne
- Evidența ține mereu „sub ochi” mersul producției

Dacă s-ar considera că, pentru un colectiv de întreprindere, începutul unui nou an este data de la care se fac pregătirile menite să asigure realizarea în bune condiții a planului anual de producție, ar însemna că uzina noastră a intrat în 1965 cu câteva luni înainte. Acest avans, specific îndeosebi marilor uzine al căror proces de fabricație ridică probleme tehnice și organizatorice complexe, a fost impus în cazul nostru de faptul că o mare parte a producției — subsansamble pentru utilaje petroliere și piese de schimb pentru sectorul foraj-extracție — e livrată altor întreprinderi cu care avem relații de cooperare. Privit din acest punct de vedere, planul uzinei noastre trebuie îndeplinit la anumite termene precise, știut fiind că de respectarea riguroasă a obligațiilor care decurg din graficele de livrări către beneficiari depinde realizarea în condiții optime a unor importante instalații necesare economiei.

În lumina acestei cerințe esențiale, activitatea uzinei a fost orientată spre asigurarea desăvârșirii ritmice a producției atât în fiecare

secție, cât și pe întreprindere în ansamblul ei. Din propria experiență ne-am convins că numai în condițiile unei munci care are continuitate de-a lungul întregii luni, fără „salluri” bruște de la o decadă la alta, putem să folosim din plin capacitățile de producție, timpul de lucru și, pe această bază, să livrăm comenzi în cooperare la termenele contractuale, să sporim productivitatea muncii, să ridicăm nivelul calitativ al produselor. În fond, aceasta creează un cadru propice pentru valorificarea largă a rezervelor interne ale producției, pentru îmbinarea strânsă a sarcinilor curente cu cele de perspectivă.

Ritmicitatea producției este, înainte de toate, o problemă de organizare internă a întreprinderii. De fapt, întreprinderea însăși poate fi asemănată cu un mecanism bine reglat, cu nenumărate roțițe, care trebuie să funcționeze cu precizie de ceasornic. Între diferitele ei secții de producție și servicii funcționale trebuie să existe o continuitate conlucrare, ele trebuie să se subordoneze activității îndeplinirii sarcinilor cantitative și calitative ale planului. Cum, pe ce căi, s-a asigurat în uzina noastră această conlucrare?

Punctul de plecare l-a constituit defalcarea și esalonarea precisă a sarcinilor de plan pe secții, brigăzi, echipe. Cunoșcând din timp ce obligații revin uzinei într-un trimestru, am analizat împreună cu cadrele tehnice, cu economiștii posibilitățile de repartizare rațională a acestora spre a se asigura continuitatea producției. Am ajuns la concluzia că activitatea întregii uzine poate fi mai bine corelată cu cerințele beneficiarilor dacă asigurăm în decursul fiecărei luni îndeplinirea planului pe bază de comenzi precise pe secții. Am studiat și metodele bune folosite în domeniul planificării interne la uzinele „1 Mai”, care este totodată și unul dintre principalii beneficiari ai uzinei noastre, pe unele preluându-le întocmai, pe altele adaptându-le la propriile condiții și posibilități concrete. Conducerea secțiilor, cunoșcând sarcinile de producție lunare, le-au putut programa și urmări pe etape mult mai restrânse, fapt care a înlesnit încărcarea mai judicioasă a capacităților de producție, repartizarea lucrărilor pe echipe în raport cu complexitatea lor, fructificarea rezervelor interne. Sarcinile și termenele realizării acestora se află astfel în permanență „sub ochi” puțin deosebit de operativ orice dereglare în fluxul tehnologic și lua măsurile care se impun.

Intrucât produsele întreprinderii noastre sunt destinate altor uzine care realizează instalații complexe, n-am așteptat ca inițiativa să se manifeste numai din partea acestora. Am căutat

să intervenim activ, să accelerăm întocmirea documentației tehnice, nominalizarea produselor în cooperare. Aceasta ne-a dat posibilitatea să alcătuiam planuri de aprovizionare realiste, să pregătim temeinic fabricația produselor — deci să creștem și pe această cale premisele unei permanente ritmicități în producție. Fiește că, lucrând „în asalt”, nu e posibil ca eforturile să fie concentrate asupra îmbunătățirii continue a calității produselor, să previi derogările de la tehnologia de fabricație. Cunoașterea din vreme și detaliată a sarcinilor de plan nu numai la nivelul întreprinderii, ci și de fiecare secție și chiar muncitor întărește disciplina tehnologică, sporește inițiativa și răspunderea individuală și colectivă față de calitatea produselor.

Ing. Ilie ILIESCU
directorul Uzinei
„24 Ianuarie”-Ploiești

(Continuare în pag. a V-a)

CE TREBUIE REPARAT LA ÎNTEPRINDERILE DE REPARAȚII?

„S-a spart cazanul de aburi al termocentralei de bloc — ne-a scris un grup de locatari de pe str. Diana nr. 2 din Capitală. Am sesizat imediat întreprinderea rațională de construcții și reparații. N-au trecut... două luni și, într-o bună zi, ne pomenim cu o echipă de 3-4 meșteri. Intră cu toții în subsol, măsoară cazanul din ochi, se apropie de el, îl ciocănesc, îi dau câteva țiroale. Și... Nu e nimic grav — zice unul. În câteva săptămâni lucrarea e gata. Venim mine.

Trece o zi, trec două, trei. Duși au fost. A șaptea zi vine altă echipă. Alți oameni. Iar măsurătorii, ciocăneala, țiroale. Și iar: „ve-niți mine”. În trei săptămâni — gata”.

Cine mai ține minte numărul echipelor care au fost pe la noi? Au trecut 14 luni. Acum avem un nou cazan de aburi, dar acesta încălzeste numai o parte a blocului; caloriferele din celelalte apartamente nu funcționează”.

Numerose scrisori similare la redacție semnalează serioase deficiențe în activitatea întreprinderilor cărora le revine obligația reparării imobilelor.

neterminale. Șefii de șantieră declară că le lipsesc materiale, că Oficiul de aprovizionare și desfacere al Capitalei (O.A.D.) nu-i aprovizionează. Iată-ne la O.A.D. Tov. GHEORGHE PENELEA, directorul O.A.D. își cheamă colaboratorii și în câteva minute sîntem echipați; I.R.C.R.-ului i s-au onorat înolideaua comenziile. Mai mult: întreprinderea are locuri supranumărate în valoare de 600.000 lei.

— De ce I.R.C.R.-ul aruncă vina pe Oficiul nostru? — întreabă interlocutorul. Vă răspund tot eu: din cine întreprinderea aprovizionează noi, I.R.C.R.-urile sînt singurele care vor să plece la drum punînd căruța înaintea cailor, lăsa cum; și la care început de an primim de la I.R.C.R.-uri cite o comandă de materiale de construcție. Ce ar trebui să stea la baza acestei comenzi? Evident, necesarul de materiale. Dar I.R.C.R.-urile nu studiază necesarul de materiale sau, mai precis, îl studiază DUPĂ ce l-au comandat! După ce se orientează cînd înaltesc comenziile? După lista materialelor folosite cu un an în urmă? S-au spart în anul anterior zece cazane de aburi, ci doar unul sau doi sînt înlocuiți? Comandă tot află ș.a.m.d. Fieșterea că un asemenea procedeu înaltesc mai neastepălate feste. Se înfîșează că, în anul viitor, sînt nu se mai spargă zece cazane de aburi, ci doar unul sau doi sînt înlocuiți? Comandă tot află ș.a.m.d. Imaginați-vă ce se înfîșează: ba au prea multe materiale, ba n-au de loc. Dacă au prea multe, nu vor să le mai ia din magaziele noastre, așa că ne blochează spațiile de de-

pozitare și plătim penalizări la bancă. Dacă nu au deloc, încep să ceară, dar locmai ce n-au comandat. Cam așa lucrăm noi cu I.R.C.R.-urile.

Dacă interlocutorul nostru nu și-ar fi însoțit explicațiile de acte justificative, povestea mi s-ar fi părut de necrezut. Dar să nu anticipăm. Nu cunoaștem încă punctul de vedere al I.R.C.R.-urilor.

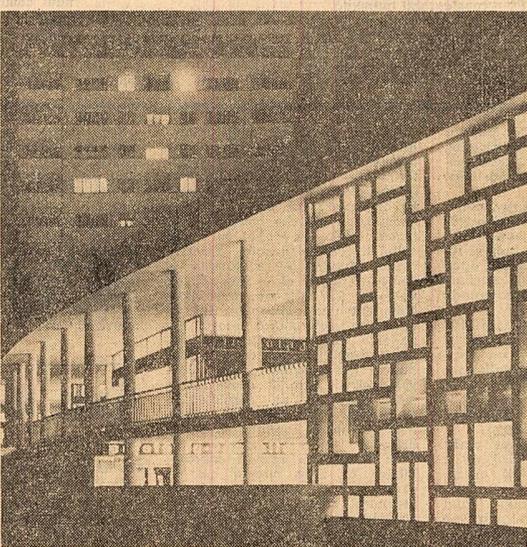
Cine e de vină?

Ne aflăm la una dintre întreprinderile de reparații și construcții — cea a raionului 1 Mai.

— Este adevărat că dumneavoastră comandați furnizorilor materiale de construcție de care nu aveți nevoie?

George GRAURE

(Continuare în pag. a V-a)

Cralova azl. Complex de servitrie pe calea Severinului

Căruța înaintea cailor

...E ora 11 dimineața. Subsola blocului de pe Diana 2... În sala care a cazanelor, pe coridoare, pe scări, se runcăla alandala țevi, tablă, vane, pompe, un tub de oxigen. Ne însoțesc tov. TRIAN ROTARU, șeful sectorului II I.A.L. Ne povestește că cei de la I.R.C.R. (din raionul 1 Mai — n.n.) vin foarte rar la lucru și cînd chiar vin nu lucrează aproape nimic. Pe strada Galați, pe Popa Rustu și în zeci de alte locuri există, de asemenea, lucrări

ÎNTOARCEREA DIN ITALIA A DELEGAȚIEI C.C. AL P.C.R.

Luni seara a sosit în Capitală delegația Comitetului Central al Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., care, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Italian, a făcut o vizită în Italia.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, delegația a fost întâmpinată de tovarășii Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass, membru al C.C. al P.C.R., Ion

Iliescu și Sion Bujor, membri supleanți al C.C. al P.C.R.

La plecarea din Roma, pe aeroportul Ciampino, au fost prezenți Alessandro Natta, membru al Direcțiunii P.C.I. și al secretariatului C.C. al P.C.I., Arturo Colombi, membru al Direcțiunii P.C.I., Giuliano Pajetta și senatorul Antonio Roasio, membri ai C.C. al P.C.I. Au fost de asemenea prezenți ambasadorul Republicii Socialiste România în Italia, Mihai Marin, și alți membri ai ambasadei.

(Agerpres)

Pag. III-a

S.M.T.-UL — FACTOR DE SEAMĂ AL PROGRESULUI AGRICULTURII

Pag. IV-a

DIN LUMEA LARGĂ

- Titanica luptă a unui popor cu marea
- Via supraviețuirii milenară a tofuperniciei a lîinii?
- Enigmele unui mare tezaur de artă

M-am întîlnit pe coridorul unui tribunal cu o veche cunoștință. Judecător.

— Știi, mi-a spus, citeam deunăzi în ziar un articol despre niste martori mincinoși. M-a pus pe gînduri. Aș simți nevoia unei completări.

— Îți lipsește ceva articolului?

— Propriu zis, nu. Ar merita însă vorbit, în aceeași ordine de idei, despre un alt personaj care ne dă adesea de furcă. Cum să-l numesc? Incurcă-lume? Mi se pare prea puțin. Îți amintești de poezia lui Topîrcăanu, „În jurul unui divorț”?

— Cine nu-și aduce aminte? „Mișu St. Popescu vrea să divorțeze”.

— Esența personajului de care-ți vorbesc o găsești în versul imediat următor: „Lung prilej de vorbe și de ipoteze!” Cînd un astfel de om, pus pe vorbe și pe ipoteze, ajunge martor la divorț, el uită că nu e invitat la o cafea la madam Stamate, ci se află în fața instanței. Și că datorită lui elementară este de a spune adevărul și numai adevărul.

— Ce-l împiedică?

— Prietenia strîmb înțeleasă.

— Vezi, în majoritatea cazurilor de divorț se constată că ambii soți își au partea lor de

vin. „Ea nu mă înțelege”, declară el la proces, trecînd peste faptul că adesea situația dată se explică printr-o și mai mare lipsă de înțelegere din partea lui. Sau invers. Menirea martorului este de a ajuta la

INSTANTANEE

Exces de zel...

limpezirea adevărului, de a furniza probe obiective, nu „ipoteze”, care să contribuie la cristalizarea unei sentințe juste. Te izbești însă de cite un martor extrem de părtinitor, pătinos, dispus să răstălmăcească faptele, crezînd că așa își dovedește devotamentul amical.

DESPRE AFECȚIUNEA LUCIDĂ

Marcel BRESLAȘU

Fără îndoială, apucăturile de mic tiran al familiei care este Domnu' Goe merită a fi condamnate cu strînsnicie și combătute cu perseverență. Nu aiți pentru dezagrementele pe care le prilejuiește acum celor din jur, ci în perspectiva elementului social care crește într-insul. Și zilele rele se cunoșc de dimineață. Problema „părinți și copii”, a educației, a înfîșurii asupra formării caracterului celor dănuși pe lume, exercitate de-a lungul întîrilor din viață și pînă în adolescență, e veche de cînd lumea și pămîntul. Legenda ne vorbește de necazurile pe care le-au avut Adam și Eva cu feiorul lor Cain! O să spuneti: lipsă de experiență pedagogică! Avuseseră, la rîndul lor, un părinte abstract, care după ce l-a răzbit în mod excesiv, l-a izgonit pentru to mîri ce. Paradisul lor condăcose s-a repercutat la fel de pernicios asupra progeniturii, a măicuțului Abel, pastorul și lipsit de apărare, victimă predestinată a voluntarului și vindictivului său frate. Rămîna vorba între noi, vinovăția nu este mai mică față de copilul dezamărit în fața vîrșii, timorat, inhibat, complexat (iar îl spus: „ce frumos este Cain, ce viol, ce fete!”) ca și față de cel căruia n-au știut să-l refuze nimic, bănușec, alai letargic, din conștientă în conștientă.

Desigur, problemele care se ivesc îndeosebi, nu cu această gravitate, în condiții normale buclucășul Domnu' Goe

poate deveni un om cumsecade, dacă cei care poartă răspunderea devenirii și dezvoltării lui (în prima etapă, exclusiv familia, apoi și alți factori, grădinița, școala, dețamentul de pionieri) știu să îmbine — dozate diferențiat de la caz la caz — indulgența cu severitatea, atențianca cu rigozarea, stimularea inițiativii proprii cu disciplina, configurarea paralelă și armonică a „personalității” și a elementului component al colectivității. Nu există metodă omni-valentă, rețetă infailibilă, statură educative, șabloane pentru confecția în serie, în primul rînd pentru că materia primă — sufletul copilului — este de o înfîșărie variată și un acesă „gest”, o aceeași „vorbă”, o aceeași „măsură” e receptivă deosebit, pînă la „ecouri și consecințe” contrarii.

Secretul reușitei — la pui de om încă mai mult decît la oamenii în loata firea — eșicanta influențării stau în cunoașterea de aproape, și din aproape în aproape, și din înțelegere, nu arareori ascunse, pe care trebuie să o deslășim, să o silabim împreună cu dinșii, cu răbdare, cu stăruință, cu atenție și cu grijă, într-un cuvînt cu dragoste. O dragoste nu numai sentimentală, ci una lucidă, responsabilă, conștientă. A crea oameni e mai complicat decît să prăcesci și instințele „întîlții” părinții, dulcea spontaneitate sînt adesea rău feticniți și duc la greșeli, la rebuții greu de recuperat. Cu voia dumnea-voastră să zăbovim asupra unei latură a complexului proces pe care îl reprezintă raporturile, relațiile dintre părinți și copii, latură care mi se pare esențială, determinantă: dobîndirea încrederei, pe baza autorității morale, a justetei — așa spune chiar: a principialității măsurilor care se impun copilului.

El restază arbitrarul, inconsecvența, capriciile „celor mari”, care îl tulbură și îl dezorganizează microcosmul etic, eșicatul de referințe în curs de structurare. Cea dintîi urmare a discontinuităților de acest soi este „închiderea în el însuși”, retrănșarea într-o viață „ascunsă” și care îl duce, implicit, la disimulare și duplicitate.

De unde se trag aceste „izolări” soldate frecvent cu impermeabilitate la „cele mai bune intenții” ale celor din jur — „mamă, mamă, mamă, lantă Măia” enumerate de Caragiale dar nu mai puțin tăcutul, bu-nic și multipil „nenea”? Din dezacordul mai mult sau mai puțin flagrant dintre „teorie și practică”, dintre dădăceala și exemplul oșit...

— Din cite înțeleg, un soi de „avocat” neplătît... — Să zicem neplătît. Deși sînt cazuri cînd, după proces, „partea” își duce martorii la cite un chioșan, drept mulțumire pentru „deranj”. Cînd cit de înversunat se poate arăta un astfel de martor. Mai înversunat, mai înfierbîntat decît cauza în parte. Să-l vezi cum inventează, cum se străduiește să-l scoată pe omul „lui” bama curată, cum îl împroacă pe celălalt, pe „adversar”!

— Iartă-mă, dar poate sînt fapte care nu-l lasă indiferent. Există și o sfință indignare.

— Nu e cazul la acest tip de martor. Surprinzător cite „a văzut” și la cite „a asistat”, deși își dai seama că-l cunoaște foarte puțin pe împrișinat, vag fost coleg cu el cîndva, undeva, sau prieten de sprit, și care nu-l știe decît din auzite pe celălalt soț. — „Măi Niculescule, te-am pus martor la divorț”. — „Gata! Numai zi-mi ce s'a spus”. Sau: — „Tovarășe Ionescu, am înfășă-sare. Vii martor?” „Da” ce vi s'a cîșnat? Ei, las-că-ți-l aranjez eu pe dumnealui!”

Victor VINTU

(Continuare în pag. a II-a)

ÎNCHEIEREA VIZITEI ÎN IRAN A TOVARĂȘULUI ION GHEORGHE MAURER

La întîlnirea de la Președinția Consiliului de Miniștri al Iranului

TEHERAN 25. Trimișii speciali Valeriu Pop și Nicolae Puica transmit: La încheierea vizitei în Iran a președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, luni dimineața a avut loc la Teheran, la Președinția Consiliului de Miniștri, o întîlnire a oaspeților români cu conducătorii de stat iranieni. În cadrul întîlnirii, Gheorghe Cioară, ministrul comerțului exterior al Republicii Socialiste România, și dr. A. Alikhani, ministrul economiei al Iranului, au semnat Acordul de colaborare economică între Republica Socialistă România și Iran.

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, s-a însoțit luni la amiază în Capitală, venind din Iran, unde a făcut o vizită la invitația primului ministru al acestei țări, Amir Abbas Hoveida.

Președintele Consiliului de Miniștri a fost însoțit de Cornel Mănescu, ministrul afacerilor externe, Gheorghe Cioară, ministrul

comerțului exterior, Alexandru Boabă, ministrul petrolului, Ștefan Galor, vicepreședinte al Comitetului de Stat al Planificării, Ion Avram, adjunct al ministrului industriei construcțiilor de mașini, și Valentin Steriopol, adjunct al ministrului comerțului exterior.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, au fost de față tovarășii Gheorghe Apostol, Alexandru Birădeanu, Emil Bodnara, Gheorghe Rădulescu, Leontin Sălăjan, Iosif Banc,

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România și primul ministru al Iranului au căzut de acord asupra comunicatului comun cu privire la vizită, care urmează să fie dat publicității.

(Continuare în pag. a V-a)

Sosirea în Capitală

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, s-a însoțit luni la amiază în Capitală, venind din Iran, unde a făcut o vizită la invitația primului ministru al acestei țări, Amir Abbas Hoveida.

Președintele Consiliului de Miniștri a fost însoțit de Cornel Mănescu, ministrul afacerilor externe, Gheorghe Cioară, ministrul

comerțului exterior, Alexandru Boabă, ministrul petrolului, Ștefan Galor, vicepreședinte al Comitetului de Stat al Planificării, Ion Avram, adjunct al ministrului industriei construcțiilor de mașini, și Valentin Steriopol, adjunct al ministrului comerțului exterior.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, au fost de față tovarășii Gheorghe Apostol, Alexandru Birădeanu, Emil Bodnara, Gheorghe Rădulescu, Leontin Sălăjan, Iosif Banc,

Petre Blajovici, Ianos Fazekas, Ilie Verdeț, precum și Constanța Crăciun și Ilie Murgulescu, vicepreședinți ai Consiliului de Stat, Gheorghe Gaston Marin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat și guvernului, conducătorii de instituții centrale și organizații obștești, oameni de cultură, generali și ofițeri superiori.

PUNCTE DE VEDERE DE ARTA PĂPUȘĂREASCĂ ȘI CERINȚELE EI ACTUALE

Pentru teatrele românești de păpuși București Festival Internațional de la București a constituit o oportunitate de afirmare într-o competiție de anvergură, în raport cu coordonatele actualității artistice internaționale, și a fost totodată un prilej de bilanț național concludent într-un context de exigență maximă în aplicarea criteriilor de eficiență și valoare contemporană a operei de artă teatrală.

Desigur că lipsa unor manifestări periodice interne (de felul Decadei teatrelor sau a Concursului tinerilor actori) nu poate fi suplinită de prezența reprezentațiilor românești în Festival și de selecția pe care — o dată la 4 ani — a această presupune, după cum tunelul, spectacolele televizate și rarele întâlniri profesionale (în ultimii ani la Iași și Oradea) nu pot prelua în întregime sarcinile schimbului permanent de experiență, condiție primordială a existenței unei mișcări artistice viabile.

Totuși trecerea în revistă a unui bogat program de spectacole, considerate cele mai bune din țară, impune întotdeauna după consumarea Festivalului un examen de ansamblu al etapei în care se află teatrul nostru de păpuși.

Examenul acesta trebuie făcut de pe pozițiile căsușate de noi în cadrul mișcării păpușărești internaționale, de la înălțimea prestigiuului dobândit și în lumina contribuției pe care păpușarii noștri o aduc la dezvoltarea contemporană a genului.

(București), E. Kuttler (Alba Iulia), Maria Dimirescu (Brașov), Paul Fure (Oradea), Al. Rusan (Cluj), și Indosebi Geta Brătăsescu (spirituala autoare, împreună cu A. Fraschi, a păpușilor din spectacolul timișorean — altminteri foarte discutabil — „Antropomorfism”) ne-au reamintit că un „punct forte” în teatrul nostru de păpuși rămâne plastică de scenă. „Tragedia pe o tablă de șah” și „Pe ploaie” (Iași), „Varietățile cu lumini” (Bacău), regia și scenografia P. Valter cred că pot fi și ele teatru la „activul” bilanțului pe care încercăm să-l scriem.

Există însă și o seamă de alte aspecte nu lipsite de importanță și nici singulare, care ne fac să descălim, dincolo de reușitele menționate și de încrederea pe care o avem în talentul și capacitatea profesională a creațiilor noastre din teatrul de păpuși, existența unor fenomene de loc îmbucurătoare.

Să ne referim mai întâi la repertoriu.

În zadar am căutat în recentele spectacole piesa nouă de înaltă calitate literară și teatrală, piesa pentru copii, originală și plină de fantezie, piesa pentru adulți inspirată din actualitate și abordând, cu mijloace specifice, problemele actualității.

Nu neg calitățile, uneori remarcabile, ale lucrărilor semnate de Letitia Gițăș (adaptare după Mădălina Dumășcu), Valentin Silvestru (adaptare după Lorca), virtuțile adaptării după Andersen semnate de Ștefan Lenkisch și C. Popovici, nici vizibilele de umor și prosopopee rezuse pe alocuri în lucrările originale de Florica Filip, I. Maximilian, Al. Popovici, Al. T. Popescu sau chiar în adaptarea poemului „Antropomorfism” (după noi, nefind însă cu nimic justificată înscenarea unei asemenea glume de secundă valoare). Totuși, după părerea mea, aceste texte, care au prilejul realizării celor mai interesante spectacole din țară, nu constituie încă o dramaturgie. Principala căutare a unei adaptări ca „Antropomorfism” este, cred, sădăcia conținutului, absența unei idei artistice importante care să merite a fi transmisă spectatorilor. Și alte piese sau adaptări, destinate publicului adult sau copililor, se limitează la câteva elemente anecdotice, fără a urmări o problematică umană de autentică rezonanță contemporană (de exemplu „Parodii” sau „Varietăți”). Zecile de titluri noi cu care pare a se îmbogăți anual lista de recomandări a Consiliului teatrelor, nu înseamnă nimic dacă acestea nu au acoperire literară, o valoare artistică independentă. Cite dintre ele supraviețuiesc amilor? Cite se tipăresc și rezistă ca literatură? Cite se impun pe plan internațional, ne sînt solicitate și jucate în alte țări? Prec multe piese recomandate se mulțumesc să dialogheze un basm cunoscut, să reia alocuțiile și aceleiaștoare vestitoare moralizatoare. Prec puține piese pe o temă nouă sau veche pot concura de la egal, prin fantezie și originalitate, basmul și literatura clasică.

Mai multă exigență față de piesa originală de păpuși, o îndrumare literară de competență a autorilor (problema secretarilor literari din teatre rămîne și ea de primă importanță), mai multă inițiativă în materie de repertoriu (și crearea posibilităților materiale de achiziție tuturor teatrelor), o atenție mai activă a teatrelor în promovarea noulor lucrări dramatice, un ritm sporit în materie de traduceri și în fine de atîtea ori discuții (și promisiuni de revizuire a unor aple normative învechite referitoare la drepturile de autor de către Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă — ar contribui substanțial la impulsivitatea dramaturgiei pentru teatrul de păpuși.

specialitate, verificarea capacității profesionale, cursuri de perfecționare agravate de situația existentă.

După cum am văzut, dificultățile de ordin administrativ-organizatoric existente în viața teatrelor noastre de păpuși — adesea privilegiate ca „cineva roată la cărăuță” (cînd funcționează ca secții ale unor teatre dramatice) sau create fără acoperirea artistică necesară (poate că e cazul să se analizeze chiar utilitatea și randamentul calculat al unor din cele 19 teatre, concentrîndu-se eadere de valoare în concentrații colective puternice) — merg mîna în mîna cu cele de repertoriu. La aceasta trebuie să adăugăm și lipsa preocupării teoretice, a gândirii estetice de specialitate, nici ea de natură să stimuleze dezvoltarea permanentă a teatrelor noastre.

Mai mult, organizatorice se cer dublate de efort de studiu și de perseverență în autoanaliză financiară teatru, pentru a obține lucrul cel mai important astăzi în mișcarea păpușărească: omogenizarea ei, transformarea secțiilor de excepție ale unui teatru sau altuia, în barem de permanentă calitate.

B. T. RIPEANU

Neajunsurile culturii profesionale se văd și se aud pe scenă

O altă serie de observații se referă la caracterul profesional al reprezentațiilor teatrelor și la înaltă calitate a acestora. Chiar și pentru spectatorul nevizitat defectiv al elementar-profesional dintr-un spectacol sau altul ies clar la lumină. Glasurile necultivate sau chiar total neadevurate muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

Unde e dramaturgia?

Punînd în scenă piesele pentru păpuși (într-un spectacol) Garcia Lorca, (într-o formulă sintetică semnata de Valentin Silvestru și intitulată „Cele trei neveste ale lui Don Cristobal”), Teatrul „Tîndărică” și Teatrul „Tîndărică” dezvoltă o direcție de activitate inaugurată mai de mult de „Micul priet”. Este vorba de spectacolul pentru adulți de elevată ambizii artistice. Reprezentația, avînd ca autor pe Margareta Niculescu (regizor), Mihaela Buescu și Elia Conovici (scenografi), împlineste filonul de farsă populară dinamice și sculentă cu o partitură poetică și mediativă, acțiunea propriu-zisă a păpușii este împletită cu jocul pantomimic și dansul, cu cîntecul și versul susținut de actorul viu, într-o sinteză foarte proprie autorului spaniol și stilului teatrului său. Remarcabila construcție plastică și ritmică a reprezentației (în special în prima parte), hazul vulgariant, niciodată vecin cu vulgaritatea, invenția metaforică exotice cu totul neașteptată, muzica acvatică atmosferică dar fără excesive iofine (Fraschi, Bentolui) și minuștea de înaltă clasă, au impus spectacolul cu „Cele trei neveste ale lui Don Cristobal” ca o realizare cu totul remarcabilă a teatrului nostru de păpuși. Și altele sub un aspect sau altul momente de deplină satisfacție. Adaptarea povestilor lui Andersen („Amnarcos”) și Kipling („Elefantul curios”), ambele în regia lui Ștefan Lenkisch, la Teatrul „Tîndărică”, se caracterizează prin aceeași minuștea organizare a reprezentației, prin exactitatea minutorii păpușilor, prin înălțimea și prosopopeia cântăcită a unor scene în care o manieră poetică extrapolată înțelegerii copilului (în ambele reprezentații însă, ritmul scapă uneori de sub controlul regizorului). Creațiile scenografice E. Gregorian (premiat pentru păpușile spectacolului carioavean cu „Jucăriile Mihăelei”), Șt. Hablinski

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

cu excepția celor două muncii actoricești, pe care le-am auzit în spectacolele teatrelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Craiova, mi-au răsunat în urechi, diletanțismul prezentat de teatrul din Alba Iulia — reprezintă una din laturile problemei. Calitatea ar fi vederea concepția spectacolului, mesuraj său.

În simplul exercițiu în miniatură sau în idee lirică și convingător exprimat, spectacole ca „Pasărea lui Otakar” (Oradea), „Tragedia regelui Mikael” (Brașov), dar mai ales „Mănușii sus!” (Galați) — au apărut strălucite în conștiința noastră de profunzime. Chiar cînd sînt reușite (ca cel de la Bacău), asemenea exerciții se dovedesc limitate, se opucăz în fi vorba numai de experiențe de laborator... Dar nu putem să facem abstracție de faptul că asemenea spectacole au constituit principala sursă de creație al unor dintre teatrele noastre pentru o bună bucată de vreme. Pornite adesea din prețiozitate, doborînd de a epaia, de a se adresa exclusiv specialiștilor și juriilor de concurs, asemenea montări nu au viață, sîntesc un interes foarte limitat sau, pur și simplu, sînt „măsușcate pe moarte”.

Am înșăcut aceste piese pentru succese incontestabile dar singulare și îmbătățite de amploarea fenomenului general (19 teatre de păpuși, peste 1 milion de spectatori anual) am asimilat cu toții, și critici și creatori, dezvoltarea extensivă a teatrului de păpuși cu cea calitativă, am confundat succesele „de vîr” ale unuia sau altuia dintre teatre cu nivelul general, uitînd să ne mai punem întrebarea dacă există mai puține elemente și bine pregătite pentru a accede și valoare un fenomen teatral atât de vast. Și nu sînt eu...

Nu există în prezent nici o formă de calificare în acest domeniu artistic care cere și o pregătire de specializare profesională (în teatru Orientalul aceasta merge pînă la zeci de ani de studiu). Recrutarea înclanțoasă a cadrelor și utilizarea lor prematură provoacă o scădere a nivelului profesional al actorilor minutori în numerele colective din țară, coborînd înșiși gradul de exigență al păpușarilor față de propria lor artă. Creația scenografică tot mai pretențioasă, tot mai dificil de animat, cere actorii minutori sensibili, dotați, bine pregătiti, nu simpli purtători de elemente plastice interesante. Teatrul de păpuși are nevoie de regizori de specialitate; și el are nevoie de mai multe scenografii linei și mai ales care să aibă o înălțime artistică. Școlarizarea cadrelor deja existente, capabile de perfecționare, selecționarea și mai ales grija pentru realizatori de mîna se impun cu stringență actualitate. Amînarea măsurilor menite să rezolve aceste probleme — și pe care de mult vreme ni le promite Consiliul teatrelor (învățînt de

Imaginii dundrene Foto: Al. Mendrea

„Pagini din istoria patriei”

Probleme majore ale istoriei țării noastre, atîrîndu-se la trecut îndepărtat, cit și la actualitate, prețios și în lumina noulor descoperiri și puncte de vedere ale istoriografiei marxiste românești, rezolvare a vieții noastre în trăsăturile cititorilor. Răspundînd acestui interes, Editura Tineretului a inițiat, iar Editura Științifică continuă colecția „Pagini din istoria patriei”.

Lucrările cu caracter de popularizare științifică a cărute pînă acum *) în cadrul colecției îmbină fundamentarea științifică cu o expunere accesibilă u-nu larg cerc de cititori. Autorii s-au bazat în alcătuirea lucrărilor pe cele mai valoroase opere istorice ale înalțimilor și pe noile realizări ale istoriografiei marxiste românești și au folosit un bogat material documentar — descoperiri arheologice mai vechi și îndeosebi recente, izvoare scrise, publicate sau inedite, producții folclorice. Adesea și cu adăugarea cercetărilor arheologice care au arătat propriu, care au contribuit substanțial la ridicarea nivelului științific al lucrărilor. Astfel, în lucrarea „Dacia Histórica” de G. Dăciu, citim un înțeles cit mai veridic complexitate și înalțime civilizată care înainte de cucerirea romană a folosit descoperirile arheologice din ultimii 15 ani, îndeosebi în munții Indoeșiei, datorită cărora au fost scoase la lumină cetăți, sanctuare, locuințe, un bogat inventar de unelte, vase, arme, podocabe, precum și urme scrise. De asemenea, lucrarea „Bobina”, de Ștefan Pascu, este bazată pe un amplu material documentar a cărui prelucrare l-a permis autorului să înfățișeze, te-

meinic argumentate și analizate, rădăcinile, desfășurarea și consecințele marii răscoale a lăbăgimii transilvane.

Pornind de la concepția că istoria țării noastre se desfășoară în cursul vechimilor ca un proces unitar, pe întregul teritoriu al României, colecția cuprinde lucrări închinată unor probleme însemnate din istoria Daciei, a celor trei țări române în evoluția ei, a mișcării muncitorești din România în epoca contemporană. Astfel, autorii unor lucrări ca: „Iancu de Hunedoara și vremea sa”

coalei lăbăgimii români și maghării din Transilvania din 1437—1438, înfrîngerea și lupta comună dusă împotriva împărilor feudale, ca și marilor bătălii revoluționare ale muncitorilor din anul 1917—1921, în locul cărora a fost făcut partidul marxist-leninist al clasei muncitorești din țara noastră, evocă sugestiv lupta eroică, plină de abnegație dusă de-a lungul vechimilor de masele muncitorești pentru eliberarea socială. Autorii au scos, de asemenea, în evidență că greul luptei împotriva a-supritorilor străini l-au

NOTE DE LECTOR

și „Nebriutul Vodă Ștefan” au fost preocupate de a înfățișa stîrnele legăturii dintre țările române în timpul marilor lupte antiotomane purtate la mijlocul și în a doua jumătate a secolului al XV-lea. Considerînd însă că în ambele lucrări trebuia subliniate mai limpede necesitatea și semnificația pozitivă a eforturilor comune ale celor trei țări țigărilor împotriva primei domnii otomane; de aceea, privind din acest unghi de vedere, le-am pus în discuție pe lângă cele ale lui Ștefan cel Mare de o rădăcină moldoveană țara României în lupta antiotomane, nu este puțin de interesant să vedem că în ambele lucrări s-a menționat o dată cu Ștefan cel Mare și cu Decebal, voievozi și domnii români, mari comandanți de oșii și oameni de stat ca Ioan de Hunedoara și Ștefan cel Mare, conducători ai războaielor jărănești și eroii ai clasei muncitorești — care au înfrunghat cele mai profunde și noble războaie de dreptate socială și neîntințate ale poporului nostru.

Dacă tematica majorității cărților apărute în această colecție este bine precizată, considerăm că lucrarea „Dincolo de ruine” — „Descoperiri istorice din 1933, lupta masele populare conduse de partidul comunist împotriva fascismului și a războiului, revoluția populară.

Excres de zel...

— Pare caricatural... — Chiar este. Pot să spun că pe practica pe care o am în ea astfel de oameni de altminteri minoritate, îi ghicești lesne. Nu te lăsam influențat de vorbe și ipotezele lor. În altă parte se află primăvia. În rîu social pe care-l poate provoca acest martor.

— Nu pricep. Afirmai că... — Uneori, chiar ajunși la tribuna, soții se mai împacă. Procesul ar fi și o latură educativă. Deschizîndu-li se ochii, oamenii pricep că în mijloc stînt neînțelegeri trecătoare, izbucniri de moment, într-un cuvînt că ar putea să-și recleadească existența comună. Și iată, intervine martorul „Incurcă-lume” care începe să îndrăgească, frînge prin așa-zisa „măturie” pînțile care păreau să se reînfrîne. După un timp, omul care și-a luat un astfel de martor, trezindu-se cu cîndea sfărîmată — gîndește-te cine și un copil la mijloc! — se pomenește sfîrșind amar: „Pereste-mă, doamnă, de prieten...” Un astfel de prieten trebuie luat de guler, din vreme.

— Cum? — Uite, de pildă, dintr-o scrisoare de la gazeta...

și „Nebriutul Vodă Ștefan” au fost preocupate de a înfățișa stîrnele legăturii dintre țările române în timpul marilor lupte antiotomane purtate la mijlocul și în a doua jumătate a secolului al XV-lea. Considerînd însă că în ambele lucrări trebuia subliniate mai limpede necesitatea și semnificația pozitivă a eforturilor comune ale celor trei țări țigărilor împotriva primei domnii otomane; de aceea, privind din acest unghi de vedere, le-am pus în discuție pe lângă cele ale lui Ștefan cel Mare de o rădăcină moldoveană țara României în lupta antiotomane, nu este puțin de interesant să vedem că în ambele lucrări s-a menționat o dată cu Ștefan cel Mare și cu Decebal, voievozi și domnii români, mari comandanți de oșii și oameni de stat ca Ioan de Hunedoara și Ștefan cel Mare, conducători ai războaielor jărănești și eroii ai clasei muncitorești — care au înfrunghat cele mai profunde și noble războaie de dreptate socială și neîntințate ale poporului nostru.

Dacă tematica majorității cărților apărute în această colecție este bine precizată, considerăm că lucrarea „Dincolo de ruine” — „Descoperiri istorice din 1933, lupta masele populare conduse de partidul comunist împotriva fascismului și a războiului, revoluția populară.

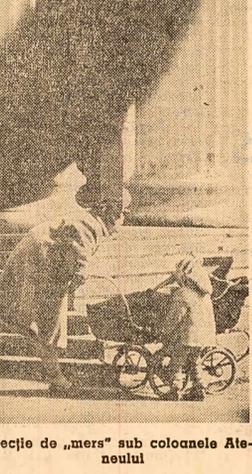
Se cuvîm menționate

CUM E VREMEA

Ieri în țară: Vremea s-a menținut în general frumoasă, cu cerul variabil, excepție în Moldova, estul Bucuriei și Dobrorea, unde cerul a fost mai mult acoperit și au căzut ploaie locale. Izolat, în Carpați răsarituri, a nins. Vîntul a suflat slab pînă la moderat, predominant din sectorul nordic. Temperatura aerului la ora 14 oscila între 5 grade la Rădăuți și 27 grade la Iași.

Temperatura aerului la ora 14 oscila între 5 grade la Rădăuți și 27 grade la Iași.

Temperatura aerului la ora 14 oscila între 5 grade la Rădăuți și 27 grade la Iași.

Leclie de „mers” sub coloanele Atenuului

Despre afecțiunea lucidă

(Urmare din pag. 1)

— Să nu minți, i se spune. Dar de față cu el mîmăica răspunde la telefon că tăcut nu e oposedă; și tăcut ochie, ba îi și face puștii lui cu rîd.

Să-ți respiceți părinții! Dar tăcutul se răstește la propriul lui tăcut, îi brutaștește; și mîmăica vorbește exasperată (poate pe drept cuvînt) de „soacășii”, gîlînd simțămîntele duioase ale copilului său de bunica.

Și bîrăie „dragilor” musofiri — înainte de sosire, ori după plecarea lor — de la întîmîțit scabroasa, care ofensează urechile teișei sau îi face să se culcească pe bălălele...; pînă la comentariul țelului

cum era „împopoțonată pupăza Cutare”, după ce au auzit eologie, debitate în față despre „șicul, gustul, distincția și eleganța” aceleiași Cutare.

Și ceea ce este mai grav, certurile dintre părinți — pe motive mărute sau importante, uneori pe motive care „le scapă” copiilor, ei rețin doar tonul de amonizație, dezbăt și chiar investivele. Se „dăcă” față de ei și divergențe în materie de... propria lor educare!

Ce să mai spun de carutule cînd părinții îi „amînează” în comfite — serioase ori sordide — cu „mărtori”, unul învoventivă obliund, capătîndu-le bunăvoința, celîlîndu-le complicate, care — mai vezi și cite una de asta! — propunîndu-le să se fie ele „Judecătoria”!

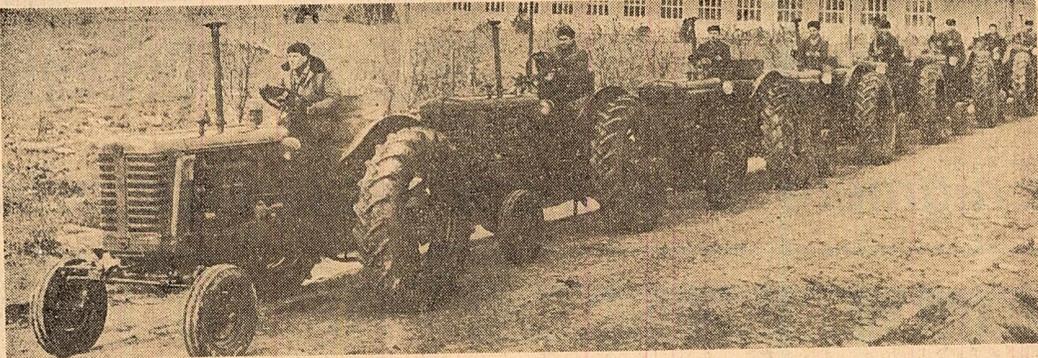
Și „Judecătoria” celor mari? pe marginea recomandării de a fi modesti; sau „chiulul” practicat cu dezinvoluntă (de la o îndatorire socială), pilele foarte nimerit pentru a face „mai pe înădește” o lecție de constiințiozitate Rodică sau la rădăcuț sau în fața ei și se culcească pe bălălele...; pînă la comentariul țelului

Culmea este că mulți dintre părinții care se fac vinovați de asemenea „plîdătoare” comportări, mai și afirmă — într-o lipsire lor și a altora — dar ce pricepe el, la trei ani; de altfel nici nu ascultă, nu vezi ce concentrat se joacă, acolo, în colțul lui? Din colțul lui copilul ascultă, observă, reține, printru el — cîntărește și emite — pentru el — judecăt de valoare. Cu atât mai rău dacă imperfecțiunea mijlocului lui de aprieție deformează aceste exp

Preocupându-se în permanență de întărirea economică a cooperativelor agricole, de creșterea producției vegetale și animale, statul nostru dezvoltă necontenit baza tehnico-materială a agriculturii. Zecile de mii de tractoare, precum și celelalte utilaje cu care au fost dotate S.M.T.-urile permit cooperativelor să efectueze mai bine, în termene mai scurte, diferitele lucrări și, prin acestea, să realizeze recolte sporite. În raportul la cel de-al IX-lea Congres al partidului se arată: „O mare atenție trebuie acordată dezvoltării și îmbunătățirii activității stațiilor de mașini și tractoare, care au un rol tot mai însemnat în realizarea politicii partidului în agricultură. Deținând principalele mijloace de mecanizare a lucrărilor agricole, ele trebuie să acorde un ajutor permanent și multilateral în dezvoltarea și consolidarea cooperativelor agricole de producție”.

Folosirea judicioasă a tehnicii cu care statul înzestrea S.M.T.-urile reprezintă una din principalele sarcini ce stau în fața lucrătorilor de pe ogoare. Așa după cum arată experiența de până acum traducerea ei în viață este condiționată și de perfecționarea continuă a relațiilor dintre S.M.T. și cooperativele agricole. Ce trebuie întreprins în continuare, în vederea îmbunătățirii activității desăvurate de mecanizatori? Iată părțile pe care le au în legătură cu aceste probleme lucrătorii din cadrul stațiilor de mașini și tractoare din comuna Ianca, regiunea Galați, precum și unii membri ai cooperativelor agricole deservite de această stațiune.

S. M. T.-UL FACTOR DE SEAMĂ AL PROGRESULUI AGRICULTURII

MECANIZATORII ȘI COOPERATORII LUCREAZĂ MINĂ ÎN MINĂ, PENTRU ACELAȘI SCOP

Cooperativele agricole deservite de S.M.T. Ianca au obținut, an de an, recolte tot mai mari la hectar. Ele se datoresc și contribuției aduse de mecanizatorii care s-au străduit să facă la timp și la un nivel ridicat toate lucrările agricole.

În orice cooperativă agricolă, din cele zece pe care le deserveste S.M.T. Ianca, azi aceeași cuvinte: „Recolta este în mână mecanizatorilor”. Dacă în 1960, mecanizatorii au ex-

cutat pe fiecare hectar lucrări echivalente cu 3 hectare de arătură normală, în acest an ei au ajuns să facă 6,13 ha. a. n. Aceasta arată că acum S.M.T.-ul nu mai efectuează pe taralele cooperativelor doar aratul și semănatul, ci un complex întreg de lucrări: grăpat, discuit, prășit, recolat și a. o. r., tocmai acestea contribuind ca recoltele în cooperativele agricole să crească constant, an de an. Iată care sînt producțiile din acest an:

Cultura	Producția medie la ha	
	Planificat	Realizat
grâu	1 614	3 208
porumb	2 908	3 400
floarea-soarelui	1 650	2 050

Obținerea acestor rezultate a fost în mare măsură determinată de permanențizarea brigăzilor de tractoare în cooperativele agricole. Aceasta, măsură a dus la întărirea legăturii dintre brigada de tractoare și cea de cîmp, la efectuarea unor lucrări de calitate tot mai bună, la creșterea răspunderii mecanizatorilor pentru realizarea volumului de lucrări planificat și reducerea prețului de cost. În legătură cu aceasta, tov. TUDOR MANEA, mecanizator la cooperativa agricolă Opriseni, spune:

„Cooperativa are două brigăzi de cîmp. De ani de zile s-a repartizat fiecare dintre ele câte o grupă permanentă de mecanizatori. În felul acesta, mecanizatorii știu cum trebuie să lucreze terenul pentru ca să dea producții mari, vîd rezultatele muncii lor.

Referitor la această ultimă problemă, tov. MIHAI VASILE, președintele cooperativei agricole din Opriseni, ne declară:

— Noi am obținut succese însemnate în creșterea producției. Anul acesta, bunăoară, am realizat în medie la hectar cîte 3 251 kg grâu, 3 800 kg porumb boabe, 2 676 kg floarea-soarelui și 28 000 kg sfeclă de zahăr. În mare măsură a-

serviciul regional S.M.T. sarcinile de plan pentru anul următor. Imediat, conducerea acestuia trimite delegați în fiecare cooperativă pentru a contracta lucrările care vor trebui executate mecanizat. Toată această treabă este însă formată întruco în data respectivă, în cooperativele agricole nu se cunosc prevederile planului de producție pentru anul următor. Acestea se aprobă de către adunarea generală a cooperativei agricole abia în luna ianuarie. Cele relatate de ing. EUGEN IONESCU, de la cooperativa agricolă din Opriseni, sînt semnificative în această privință.

La noi, adunarea generală a cooperativei agricole a hotărît să se prevadă în plan cultivarea sfeclei de zahăr și a altor plante tehnice. Atunci cînd S.M.T. a încheiat contract cu conducerea cooperativei nu s-a prevăzut lucrul acesta. Consider că este bine să se analizeze această stare de lucruri, să se pună capăt necoordonanței între prevederile planurilor de producție ale S.M.T.-ului și cele ale cooperativei agricole. În acest sens, scoțesc că ar fi nimerit ca planurile respective să fie întocmite în aceeași perioadă. Totodată, este necesar să se stabilească nu numai volumul lucrărilor, ci și necesarul de mașini. De ce ridic această problemă? La păsoase, de exemplu, viteza de semănat și zitele în care trebuie efectuată lucrarea se analizează în

funcție de numărul semănătorilor SU-29. În general S.M.T.-urile dispun de foarte multe asemenea mașini, așa că la un calcul sumar rezulta că ne putem încadra în perioada optimă de semănat. Dacă analizăm însă această situație și în funcție de numărul mașinilor de pregătire terenul, reiese că semănatul nu poate fi executat în perioada optimă”.

Necesitatea stabilirii cu mai mult discernămint a sarcinilor de plan ale S.M.T. rezulta și din alte exemple. După cum ni se spunea, pentru a realiza planul de producție S.M.T. Ianca trebuie să efectueze un volum însemnat de lucrări și în unitățile agricole de stat. Urmează o gospodărie după hanți care provoacă neajunsuri, diminuînd calitatea lucrărilor. Nici nu-i de mirare. Ca să termine cit mai repede lucrările în cooperativele agricole și apoi să „ciupească” ceva hanți și în gospodăriile de stat, mecanizatorii măresc viteza de lucru peste limitele admise. După cum se vede este vorba de o practică inadmisibilă. Se simte nevoia ca cifrele de plan să fie analizate mai amănunțit de către serviciul regional S.M.T. Galați, nu numai după numărul tractoarelor din dotare, ci și în funcție de planul de cultură al cooperativei agricole. Din cele relatate rezultă că ar fi mai nimerit ca să se centralizeze lucrările solicitate de cooperative și apoi să se suplimenteze sarcinile de plan ale S.M.T. ținîndu-se mai mult seama de posibilitățile reale ale fiecărei stațiuni.

LUCRĂRILE AGRICOLE SE MECANIZEAZĂ DUPĂ PREFERINȚE?

Mecanizatorii efectuează un volum tot mai mare și mai variat de lucrări, în termene mai scurte și de calitate mereu mai bună. Specialiștii din cooperativele agricole spun însă că în această privință există încă o serie de defecțiuni. Astfel, ei au următoarea obiecție: dacă se analizează felul cum îndeplinesc S.M.T. sarcinile contractuale pe feluri de lucrări, se constată că există preferințe pentru o anumită gamă de operații și foarte puțin interes pentru altele. Așa se face că o serie de utilaje nu sînt folosite la întreaga capacitate sau chiar stau neutilizate.

„Unele mecanizatorii caută să realizeze sarcinile de plan pe seama lucrărilor de bază: arat și semănat. Pentru recoltarea furajelor, grebluții mecanici, împrăștierea îngrășămintelor există acum această practică nu a fost în întregime înlăturată. Unii mecanizatori, cu toate că au o vechime de peste 10 ani, nu muncesc, bunăoară, la însămînțat. Cauza? Lucrarea este considerată de „specialitate”. Mecanizatorii Nicolae Moldoveanu și Ion Tudor, de exemplu, sînt meseriași pricepuți, muncesc cu dragoste, dar semănatul nu-l fac cum trebuie.

Practică de a obișnui pe tractoriști să „prefere” numai anumite lucrări este dăunătoare. Nu-i mai puțin adevărat că și mecanizatorii își aleg în funcție de gradul de complexitate a diferitelor mașini agricole. De cele mai com-

CUM SÎNT PREGĂTITE NOILE CADRE DE MECANIZATORI?

Preferința pentru un anumit gen de lucrări și evitarea pe cit posibil a altora sînt cauzate, uneori, și de gradul de pregătire al mecanizatorilor. Iată ce ne relatează în această privință tov. GHEORGHE ORĂȘANU, președintele cooperativei agricole din comuna Plopu.

„Mecanizatorii pregătiți multilateral, stăpîni pe meserie, lucrează bine cu orice mașină. Ei nu au „preferințe”, ci fac ceea ce li se cere. Sînt însă și tractoriști, îndeosebi dintre cei mai tineri, care, din cauza pregătirii profesionale insuficiente, preferă să lucreze numai cu anumite mașini pe care le cunosc mai bine. Chiar și în acest caz, unii dintre ei fac lucrări agricole de slabă calitate, ca să nu mai vorbim de faptul că nu pot înlătura operativ nici cele mai mici defecțiuni ale mașinilor și tractoarelor.”

Care sînt cauzele acestei situații?

„Ele trebuie căutate în modul cum este organizată activitatea la școala profesională de mecanici agricoli, care funcționează pe lângă S.M.T. spune ing. VALENTIN MĂMĂLIȚĂ, de la cooperativa agricolă Berlescu. Eu consider că procesul de instruire a elevilor lasă de dorit.”

Intr-adevăr, aceasta este realitatea. Cadrele didactice de la această școală sînt rupte de practică. Nici un profesor sau maestru nu a lucrat în S.M.T. Foarte dăunător este și procedul de a preda materiile de specialitate sau de a face lucrările practice numai pe bază de machete sau planșe, fără a arăta elevilor mașinile respective.

„Unele deficiențe sînt și în ceea ce privește modul cum elevii învață conducerea tractorului — spune tov. VASILE OPRISAN, șeful unei brigăzi de tractoare. Pentru nevoile practice școala posedă 3 tractoare. Dar ce se înțelege? Între 15 septembrie—15 octombrie se predau cunoștințe teoretice. Numai după 15 octombrie elevii se suie pe tractor. Datorită timpului nefavorabil (ploi, frig, uneori și zăpadă), practica se face în condiții necorespunzătoare, iar de multe ori numai teoretic. Uneori pentru conducerea tractorului elevii sînt scoși din clasă în timpul rezervat predării altor materii”.

Este lesne de înțeles că toți acești factori influențează negativ asupra pregătirii profesionale a viitorilor mecanizatori. Consiliile agricole, chiar și conducerea stațiunii nu ar trebui să stea pasive, să constate numai existența lipsurilor amintite. Agricultorii noastre socialiste sînt necesare cadre de mecanizatori bine pregătiți, stăpîni pe tehnica modernă cu care statul înzestrea S.M.T.-urile. Deficiențele existente în desfășurarea procesului de învățămînt, atît în această școală profesională cit și în altele, arată că sînt necesare măsuri care să ducă la îmbunătățirea muncii de calificare a cadrelor de mecanizatori.

Mai multă grijă trebuie să se acorde și ridicării nivelului profesional al mecanizatorilor prin cursurile ce se țin în timpul iernii.

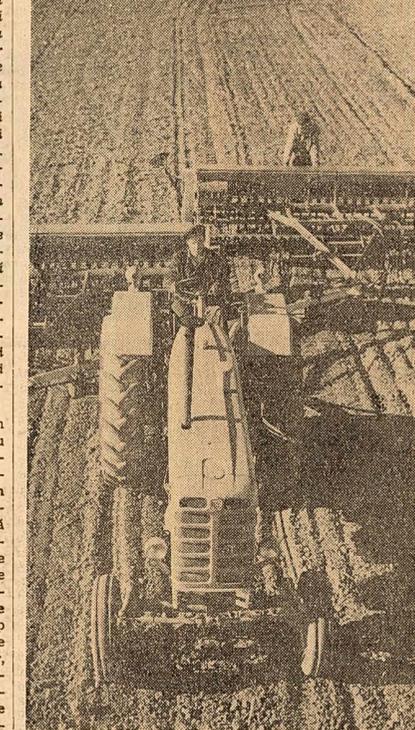
„Să judecăm bine lucrările spunea tractoristul PETRUȘ DRĂGOTĂ — și vom vedea că ceva nu-i în regulă. Este greu de închipuit că un tractorist, după ce muncește în atelier 8 ore, poate fi atent la cursuri, poate să-și însușească cunoștințele predate. Cu ani în urmă se proceda altfel: eram scoși temporar din producție. Nu știu de ce Consiliul Superior al Agriculturii a renunțat la această formă de calificare. Cred că ar fi bine ca de viitor, începînd de la 1 martie, să se organizeze cursuri cu mecanizatorii prin scoaterea din producție pe cite 15—20 zile pentru fiecare serie. Disciplina să fie predate de cei mai buni specialiști din S.M.T. și cooperativele agricole”.

CUM SE DEZVOLTA RĂSPUNDEREA PENTRU CALITATEA MUNCII

La Ianca, majoritatea mecanizatorilor lucrează bine, cu răspundere. Au fost însă și situații cînd unii tractoriști au făcut treabă de mintuală ceea ce, bineînțeles, a dus la obținerea unor recolte sub posibilități. Asemenea cazuri sînt tot mai rare. Măsurile luate de conducerea S.M.T. și ale cooperativei agricole au dus la îmbunătățirea muncii. Care sînt aceste măsuri?

„Cu cîțiva ani în urmă — spunea tov. POPA RADU, șeful brigăzii de tractoare care deserveste cooperativa agricolă din Ianca, — unii tractoriști nu dădeau atenție calității lucrărilor fiind preocupat să facă cit mai mulți hanți. Astăzi însă ei știu bine că S.M.T.-ul are un rol hotărîtor în sporirea recoltei. Pentru întărirea răspunderii mecanizatorilor față de calitatea lucrărilor executate, conducerea stațiunii, organizația de partid și sindicatul au desfășurat o susținută muncă de lămurire, au combătut tendința unor mecanizatori de a face lucrări de mintuală. La schimbarea acestei situații a contribuit și faptul că tractoarele și mașinile brigăzii S.M.T. sînt repartizate pe brigăzile de cîmp ale cooperativei, lucrează în permanență terenul a-cestora. Muncind vreme îndelungată același teren, de la arat și pînă la recolat, crește răspunderea fiecărui mecanizator. În afară de aceasta, cooperativele agricole au luat măsuri pentru asigurarea unei calități superioare a lucrărilor efectuate”.

În această unitate și în altele recomandările cu privire la calitatea lucrărilor sînt date zilnic de inginerul cooperativei prin caietul de lucrări al brigăzii de tractoare. În afară de aceasta, în sedința ținută în fiecare seară se stabilește ce urmează să se facă pentru a doua zi. Șeful brigăzii de tractoare și brigadierul de cîmp își notează unde este repartizat fiecare tractor, condițiile în care trebuie efectuată fiecare operațiune. O atenție mare se dă recepționării zil-

Producțiile obținute de cooperativele agricole deservite de S.M.T. Ianca sînt bune. Contribuția mecanizatorilor la realizarea lor poate fi mult mai mare. Pentru aceasta se cer remediate o serie de deficiențe, multe dintre ele fiind comune și altor stațiuni de mașini și tractoare. În primul rînd este vorba de îmbunătățirea modului cum se întocmește planul de producție al stațiunii de mașini și tractoare și de importanța planului de producție al stațiunii de mașini și tractoare să fie făcut pe baza necesităților reale ale cooperativei agricole, atît ca volum cit și ca diversitate de lucrări. Este în interesul sporirii producției și al îmbunătățirii activității stațiilor de mașini și tractoare ca această problemă să fie rezolvată cit mai repede.

Creșterea parcului de tractoare și mașini agricole impune asigurarea unor cadre de mecanizatori cu o bună pregătire teoretică și practică. Lipsurile semnulate la școala profesională de tractoriști din Ianca se găsesc și la alte școli. Faptul că S.M.T.-ul pe lângă care funcționează școala nu se ocupă mai îndeaproape de activitatea ei își are rădăcina în sistemul defectuos de îndrumare. Trulul S.M.T. din Consiliul Superior al Agriculturii răspunde numai de baza materială a școlii, iar de îndrumarea metodică, încadrarea cu cadre didactice se ocupă secția de învățămînt și propagandă din cadrul consiliului. Din constatările făcute a rezultat că problema continuării a călătătorii programului de pregătire a mecanizatorilor din S.M.T. a rămas între cele două secții ale Consiliului Superior al Agriculturii. Este necesar să se ia asemenea măsuri care să asigure pregătirea unor cadre de mecanizatori care să corespundă cerințelor crescînde ale desfășurării procesului de producție în cooperativele agricole.

În aceste zile de toamnă, mecanizatorii au multe lucrări de executat, îndeosebi arături pentru culturile de primăvară. Muncind cu conștiințozitate și pricepere, vechind la calitatea lucrărilor, căuînd să folosească din plin capacitatea de lucru a tractoarelor și timpul prețios, ei vor răspunde sarcinilor de mare însemnătate de a contribui la obținerea de recolte bogate în cooperativele agricole.

SĂ SE SINCRONIZEZE PLANIFICAREA S. M. T.-ULUI CU CEA A COOPERATIVELOR AGRICOLE

Pentru buna desfășurare a activității stațiilor de mașini și tractoare, prezintă o deosebită importanță ca ele să-și întocmească planuri de producție cit

mai chibzuite, reale. În unele cazuri această cerință nu se realizează. Iată de ce: În august sau septembrie, stațiunea de mașini și tractoare primește din partea

TITANICA LUPTĂ A UNUI POPOR CU MAREA

● Cind Amsterdamul, Haarlemul, Alkmaarul erau orașe insulare ● Așa s-a născut și a pierit Zuyderzee ● Aeroport la 4 1/2 metri sub nivelul mării ● Polderile înseamnă fertilitate

În drum spre Amsterdam, deasupra autostrăzii, în apropiere de Rijpwetering, se ardește un viaduct. Îl zăresc de departe, înalt și zvelt, de un alb imaculat. Mă aflam numai la un kilometru de el, când în capătul lui a răsunat puful, un remorcher care trăgea un șlep încărcat cu mărfuri. Mi s-a părut că am venit, dar când mașina a ajuns în dreptul viaductului, ambarcațiunile au apărut perfect conturate, traversând lin drumul de apă suspendat deasupra autostrăzii. Viaductul era un canal aerian. O primă impresie spectaculoasă, de neuitat în cursul călătoriei pe întinsele Olande.

În limburgul olandez, platoul cu pereți din marginea mării în Ardenne, cea mai mare insulă a Olandei — Beschelberg — se „cațără” până la 206 metri. Altminteri, numai dunele plantate mai înviorcăză peisajul, rândindu-l în rest, o țară fără relief, în care înălțimile frecvente sînt ca de altă parte, moale de vînt, pădușile, casele de cărămidă roșie, valurile apei, norii. La poalele dunerilor de nisip se întind „țările de jos”, plate, cu o uniformitate intensă, monotona, la care contribuie serpușca prezentă a câmpurilor, secreta prezentă a mării apropiate — pentru că aici marea are deosebită acțiune, se află în vecinătatea pădurilor recent plantate, în apele lenese ale canalelor, sub casa în care dormi, sub geseaua pe care gonesți, sub cîmpul pe care plouă, cu ugerul greu, pasc vacile cunoscuteste peste tot pentru laptele pe care îl dau.

Prima dimensiune a țării: apa

La Liesse, la Haarlem, la Alkmaar, la Kampen și Utrecht — canale. La Gonda și în jurul orașului — pălenjenis de canale. În canalele Haagă, o canal se ogîndeste somnolent și morbid. Urechii amintesc de vremea cînd orașul era situat pe Rin, cînd Olanda întreagă era un arhipelag, iar Amsterdamul, Haarlemul, Alkmaarul se înecau în orașele Mării Nordului — orașe insulare, plinul cel Bătrîn spunea, plinul cel 50, de șapte această țară: „Nu se știe dacă aparține pământului sau mării”. Pentru a se apăra împotriva mării devastatoare, locuitorii artificiale construiți corăbii în virtutea cărora își durau gospodăriile vesnic amenințate de furia apelor. Dușmanul ereditat nu se afla însă numai pe mare, ci și în interior. La Leyden, în partea veche a orașului, se înalță zidurile crenelate ale bășinii cetății „Burcht”, care a ținu pîștii în vara și toamna anului 1574. Cu patru secole înainte însă, „Burcht”-ul era o asemenea colină artificială, pavată împotriva inundațiilor periodice ale Rinului.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

Pe un gorgan înconjurat de pămînturi netede — o mică biserică transformată în muzeu arheologic. Este tot ce a rămas din fosta insulă Schokland, părăsită în anul 1859 din cauza pârștilor de apă. Cître anul 1900, o puternică mare a răvășat apele Mării Nordului peste limba de pămînt care o despărțea de lacul Flevo, un lac de apă dulce format din inundații. Marea a acoperit cîteva mii de hectare de pămînt și cîteva sute de sate de pescari; din catastrafa aceasta a luat naștere lacul Zuyderzee. Cînd au început lucrările de mare, în 1937, deasupra pămînturilor recuperate cu apărut vestigiile trecutului, înghițite de hălă apelor; peste două sute de epave și mica biserică amintesc că în locurile acestea se mai afla cu un veac în urmă insula Schokland.

pre istoria lor. Au apărut încă în jurul anului 1900. Mori pentru măcinatul cerealelor, mori pentru prepararea pastei de hîrtie, mori de ulei, mori care acționau în direcțiile exploatarea forestieră. La începutul secolului trecut, erau în număr de zece mii. Azi nu mai sînt decît o mie, din care aproape o treime în acțiune — pentru deservirea polderelor.

Încă din vremea vînturilor de reat și din epoca de piatră, oamenii au încercat să înalțe digurile în calea apelor, pentru care dunele nu constituiau un obstacol prea redutabil. În vestic și în nordul țării, regiunile cele mai amenințate, se întinde un lanț de dune naturale și de diguri de protecție măsurînd 1 800 km. Marea a rupt însă furtive acest lanț și vasele adîncuri de pămînt au fost părăsite. Istoria scrisă vorbește despre un mare număr de lacuri la nordul Rinului, între care lacul Flevo și lacul Wieringen. Pe de altă parte, în Olanda Septentrională se aflau lacuri, formate din apa ploilor și mai ales în urma inundațiilor devastatoare, provocate de mările fluviu. Ele au fost secole, cu ajutorul morilor de vînt, în cursul secolelor XVII, XVIII

și XIX. Mecanismul era primitiv, dar eficient: prima moară ridică apa până la 1,50 metri înălțime; a doua, până la 3 metri; a treia, până la 4,50 metri. Tărâmi polderelor, docherii din porturile Olandei, cultivatorii de legume și de flori formază o triadă dimensiune a Olandei, țara cetăților și a luminiozității de cîștă, țara florilor și a mării defrișate.

Progresele tehnice au îngăduit apoi traducerea în viață a planului conceput spre sfîrșitul secolului trecut de inginerul Lely — searcă lacului Zuyderzee. Azi, acțiunea de searcă a lacului Zuyderzee se află în plină desfășurare. De pe acum, în locurile lui au apărut trei poldere unite.

Oare eforturile sînt compensate prin valocarea pămînturilor emulse furiei apelor? — Îl întreb pe unul din interlocutori.

Sînt pămînturi argiloase din cele mai fertile. Ați văzut vacile noastre? Dau peste 5 000 litri de lapte pe an. Iar recoltarea... Polderile înseamnă agricultură, horticultură, zootehnie, balșug. Ele demonstrează că apa nu este numai dușmanul ereditat al Olandei, ci poate fi și aliatul ei, un aliat darnic.

Den Over este un mic port pescăresc la extremitatea insulei Wieringen. În fața barajului lung de peste 30 kilometri și larg de 90 de metri care-l leagă de coastele Friziei zăgăzind ucaganele dintre Marea Nordul și fosta lac Zuyderzee, m-am gîndit la tenacitatea de metal dur a tuzor

Den Over este un mic port pescăresc la extremitatea insulei Wieringen. În fața barajului lung de peste 30 kilometri și larg de 90 de metri care-l leagă de coastele Friziei zăgăzind ucaganele dintre Marea Nordul și fosta lac Zuyderzee, m-am gîndit la tenacitatea de metal dur a tuzor

Den Over este un mic port pescăresc la extremitatea insulei Wieringen. În fața barajului lung de peste 30 kilometri și larg de 90 de metri care-l leagă de coastele Friziei zăgăzind ucaganele dintre Marea Nordul și fosta lac Zuyderzee, m-am gîndit la tenacitatea de metal dur a tuzor

celor ce au durat această gigantică construcție, acționînd o întreagă flotă de drage aspirante și relufante, macarale, remorhere, salupe, șlepur, pontone. M-am gîndit și la oamenii cîmpurilor agricole, smulse mării, cu aurul valurilor de grîu, cu fluviile de rapiță și orz, cu fermele îngrijite, cu zonele lor industriale, cu drumurile asfaltate, cu armata de tractoare, batoze și semănătoare, în plină acțiune pe fosta funduri de mare. Pentru a se amena polderul din Nord-Est, urmașii lupilor de mare ai „secolului de aur” au pompat un miliard și jumătate metri cubi de apă. În anul 1942, pe pămîntul lui încă nesigur, mustind de apă, se găseau 272 de oameni temerari; în 1962 se numărau 30 000. La oraș, chirurile mari, impozitele sînt mari, taxele de tot felul sînt mari. Atunci polderul devine un refugiu. Aici, existența se plătește în rate. Dar pe măsură ce crește suprafața lui, se îngroașă și dividendele celor de pe Heerengracht — urmașii Companiei Indiilor Olandeze.

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

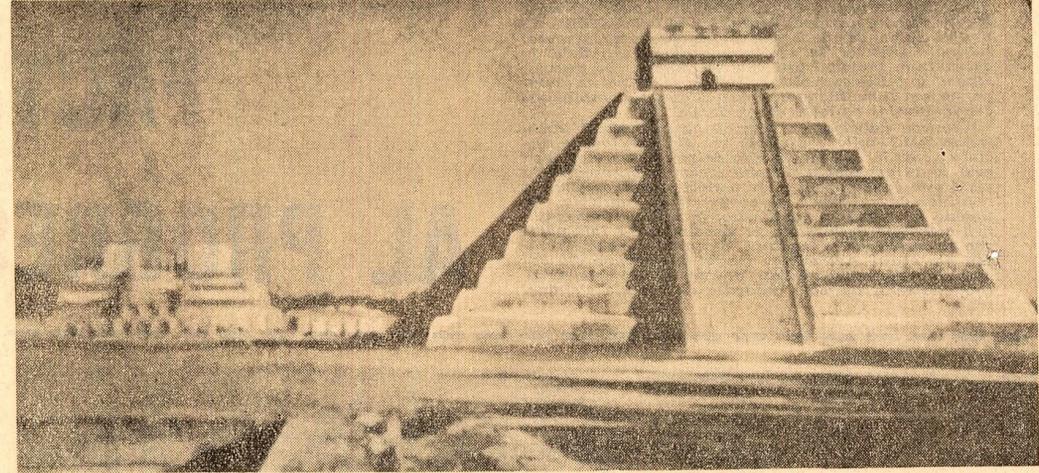
Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Canale de canale. Sînt canale de drenare a apelor și totodată canale de irigație care „amenin” Olanda umedă — hrana secerelor, a nesfîrșitelor păduri de seră. Ele sînt canale — căi de navigație, cu șlepurii încărcate de cărbuni, de lemne, de piatră. Canalele care poartă din port în port vasele pline de legume, de fructe, de brînzetur, ca și de flori. Le Kenkenhof, lângă Haarlem,

Pyramida și templul de la Chichen-Itza

Enigmele unui mare tezaur de artă

MICA ENCICLOPEDIA

Temperatura ridicată accelerează dezvoltarea animalilor și le scurtează viața. Astfel larvele țigărilor care transmit țigărită în America de Nord și în Europa sunt mai mici și mai puțin dezvoltate în țările cu climă caldă decât în țările cu climă rece.

Singurul mamifer care poate cînta este maimuța. În Africa de Vest, maimuțele de genul „Cercopithecus” cîntă ca corul.

În ultima sută de ani, se apreciază că utilizarea cărbunului și petrolului în industrie a mărit procentul de gaz carbonic din atmosferă cu 13 la sută și a ridicat temperatura medie anuală a pămîntului cu jumătate de grad.

În China, șahul este foarte popular. Șahul chinezesc are numai șapte feluri de piese din care numai tura este identică cu piesa europeană. Celelalte sînt simptome discurs asemănătoare cu piesele jocului de dame pe care sînt scrise numele figurilor.

În America de Sud trăiește pestele numit „arima”, ceea ce în limba lor înseamnă „acela care le lipsește de miscare”. Fiziolologii au constatat că pestele acesta produce curent electric cu o tensiune de 300 de volți, adică mult mai mare decît tensiunea obișnuită care alimentează becurile electrice.

Un institut zootehnic din Bavaria a experimentat hrănirea găinilor cu alimente îmbibate în alcool. Micile doze de alcool dau găinilor stări înnebrite, obținîndu-se cantități duble de ouă.

În grupul de stalactite din Muntii Algelele din R. P. Ungară oferă în afară pitorescul lor un nou punct de atracție. De cînd au fost descoperite în anul 72 de spectri de cîmpul de mușcași conținînd vreo treizeci de substanțe antibiotice noi.

Înghetata a apărut pentru prima oară pe timpul împăratului roman Neron, în anul 62 î. e. n. Vîntul să-și trazeze asvîpștii în chip original, acesta a dat ordin să se amestece cu fructe cu sîminte și zăpadă, iar combinația astfel obținută să se toarne în cupe. Zăpada pentru înghețată a fost adusă din munții Apenini de alergătorii speciali.

În secolul al XIII-lea cunoștințele despre creier erau încă rudimentare. Englezul Bartholomeu, autorul unuia din enciclopediile epocii, apărută între 1230—1240, scria despre creier că este „alcătuit din pulpa albă, dar din mult spirit și aer, ceea ce ar explica culoarea sa albă”.

Înghetata a apărut pentru prima oară pe timpul împăratului roman Neron, în anul 62 î. e. n. Vîntul să-și trazeze asvîpștii în chip original, acesta a dat ordin să se amestece cu fructe cu sîminte și zăpadă, iar combinația astfel obținută să se toarne în cupe. Zăpada pentru înghețată a fost adusă din munții Apenini de alergătorii speciali.

În secolul al XIII-lea cunoștințele despre creier erau încă rudimentare. Englezul Bartholomeu, autorul unuia din enciclopediile epocii, apărută între 1230—1240, scria despre creier că este „alcătuit din pulpa albă, dar din mult spirit și aer, ceea ce ar explica culoarea sa albă”.

În secolul al XIII-lea cunoștințele despre creier erau încă rudimentare. Englezul Bartholomeu, autorul unuia din enciclopediile epocii, apărută între 1230—1240, scria despre creier că este „alcătuit din pulpa albă, dar din mult spirit și aer, ceea ce ar explica culoarea sa albă”.

Va supraviețui milenara atotputernicie a lîinii?

Cum a ajuns merinos în Europa? Michelangelo urma să devină țesător? Prima mașină de filat, primii muncitori exploatați? Chardonnnet și iniția lovitură? Își va recăpăta lina supremația?

De la transumanța turmelor la fermele de selecționare a raselor, de la roata de tors la filaturile moderne, lina a parcurs toate treptele evoluției istorice, fiind nedespărțită de civilizația umană. Mai mult, lina însăși e un produs exclusiv al civilizației, un produs al omului: nici o oaie sălbatică nu are lînă. Stola greacă și toga romană presupuneau o îndelungată practică a torsului și țesutului, în care păstorii constituia indelenețirea de căpelenii. Plînii cel Bătrîn, în remita „istorie naturală” ajunsesse chiar să clasaze surințele după calitățile respective după țesăturile, înlocuind astfel de timpuriu specialul „nomenclator” de primărită.

Producția lîinii se leagă strîns de cultura sistematică a oilor de rasă, iar acestea apar în Europa aproximativ în secolul al X-lea, prin intermediul arabilor, care aduc în peninsula Iberică celebrul „merinos”. Cuvîntul merinos este de origine spaniolă, derivînd de la numele unor alcazării ambulante, ofițeri-judecări care pereginau prin satele Castiliei cu un fel de tribunale mobile pe care le judecau ad-hoc a pricinilor live în treburile lor. Cîrînd după încheierea Reconquistei rolul lîinii în economia Spaniei medievale devine preponderant. Simbolic, primul cel mai de seamă ordin „cavalerilor de Spania” în „ordinea lîinii de aur”. Graziile aveau privilegiul de a folosi pentru turmele lor orice pășune, indiferent cine ar fi fost

proprietarul. Pentru a păstra monopolul oilor de rasă, regii Spaniei au instituit un fel de „embargo”, menținînd strînicia pînă în secolul al XVIII-lea. Excepție a făcut doar Flandra dependentă de Spania, de unde și reputea lîinii de postavurilor flamande.

Industria lîinii se dezvoltă însă și în restul Europei. În timpul Renașterii, gloria și bogăția Florenței au făcut-o nu numai mătasea, ci și în primul rînd lîna. În „Utopia” sa, Thomas Morus, plin de sarcasm, avea să descopere existența unei insule unde „oile îi mîncîncă pe oameni”. În aceeași Anglie însă, odată cu revoluția industrială, apar și primele invenții care vor condiționa dezvoltarea rapidă a industriei țesutului: mașina de filat a lui John Wyatt, cea a lui Hargreaves, cea perfecționată de lui Arkwright, ma-

șina de cardat și războiul de țesut ale lui Cartwright. Înainte de epoca marilor industrii manufacturiere lîna era preponderant în Anglia astfel încît introducerea războaiului mecanic de țesut s-a soldat cu un proces atot de pauperizare: peste 800 000 de țesători manuali au rămas pe drumuri.

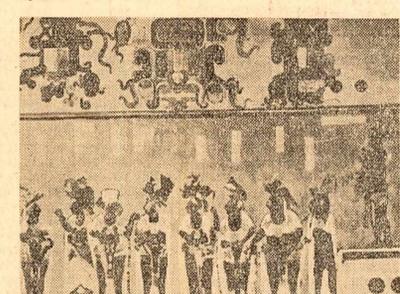
Și de secole lina și-a păstrat intactă supremația. Cei drept, tentative de a înlocui firul de lînă prin fibre produse artificial au avut loc nu o dată. La sfîrșitul secolului trecut, chimistul francez Chardonnnet a realizat prima fibră artificială utilizabilă pe scară industrială: nitratul de celuloză. Mai fiziu chimistul Ferret obține din caseină formolată fibră cu proprietăți analoge lîinii. Acestea asvîpștii izolarea n-au făcut decît să izoleze prestigiul țesăturilor de lînă.

Apariția unei fibre noi, nylonul, a însemnat începutul crizei. Nu mai erau vorba de fibre artificiale rezultate din prelucrarea destul de complicată a unor substanțe preexistente (caseină, celuloză etc.), ci de fibre sintetice necunoscute în natură, produse pe cale exclusiv chimică, prin polimerizare. Țesăturile din fibre sintetice, neșifonabile, lavabile, ușoare, ieftine, au căpătat o răspîndire din ce în ce mai largă și expansiunea lor nu a încetat nici o clipă. În scurt timp, hegemonia țesăturilor de lînă a devenit simplă linie.

Decamdată disputa lîinii și celei din fibre sintetice rămîne deschisă. Nedespărțită vreme de secole de civilizația umană, lina are toate șansele să-și păstreze un rol de prim rang în măsura în care ei va adăpta noilor cerințe ale omului modern.

Exemplul cel mai cunoscut în privința conservării picturilor murale este templul maya de la Bonampak. Descoperit în 1946 în plină „selva” — pădurea tropicală — unde atmo-

Exemplul cel mai cunoscut în privința conservării picturilor murale este templul maya de la Bonampak. Descoperit în 1946 în plină „selva” — pădurea tropicală — unde atmo-

Bonampak, detaliu din frescele maya

ÎNCHIEIEREA VIZITEI ÎN IRAN A TOVARĂȘULUI ION GHEORGHE MAURER

(Urmare din pag. 1)

La încheierea întâlnirii, Amir Abbas Hoveida și Ion Gheorghe Maurer au rostit cuvântări. Vorbitorii și-au exprimat satisfacția pentru rezultatele vizitei și convingerea că s-au creat condiții pentru dezvoltarea continuă a relațiilor dintre cele două țări.

Din partea română au participat Corneliu Mănescu, ministrul Afacerilor externe, Alexandru Boabă, ministrul petrolului, Ștefan Gabor, vicepreședintele al Comitetului de Stat al Planificării, Ion Avram, adjunct al ministrului Industriei construcțiilor de mașini, Valentin Steriopol, adjunct al ministrului comerțului exterior, precum și Valentin Vlad, însărcinatul cu afaceri ad-interim al Republicii Socialiste România în Iran.

Din partea iraniană au participat D. Gharib, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe, Ahmad Eghbal, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Iranului la București, și alte persoane oficiale.

După încheierea de la Președinția Consiliului de Miniștri al Iranului, oaspeții români au plecat la aeroportul Mehrabad.

La aeroport oaspeții au fost conduși de Amir Abbas Hoveida, primul ministru al Iranului, dr. G. Rezaei, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, dr. A. Alkhan, ministrul economiei, I. Mansur, ministru de stat, D. Gharib, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe, Ahmad Eghbal, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Iranului la București, și alte persoane oficiale.

Erau de față Valentin Vlad, însărcinat cu afaceri ad-interim al Republicii Socialiste România în Iran, și ceilalți membri ai delegației. Au fost intonate imnurile de stat

ale României și Iranului. Cei doi prim-miniștri au trecut în revistă compania de onoare. Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România și persoanele oficiale care l-au însoțit și-au luat rămas bun de la primul ministru iranian și de la celelalte persoane oficiale iraniene.

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a adresat președintelui Consiliului de Miniștri al Iranului, Amir Abbas Hoveida, următoarea telegramă de la bordul avionului:

„Părăsind teritoriul Iranului, aş vrea să exprim încă o dată Excelenței Voastre sincere mulțumiri pentru primirea cordială, ospitalitatea călduroasă și atenția deosebită cu care ați înconjurat delegația noastră în timpul vizitei în Iran. Sint convins că această vizită va contribui la dezvoltarea multilaterala a bunelor relații stabilite între Republica Socialistă România și Iran pentru bunăstarea popoarelor și țărilor noastre. Vă urez, Excelență, viață îndelungată și succes în activitatea dvs. și vă rog să fiți interpretul nostru pentru a transmite Majestății Sale Imperiale cele mai călduroase urări de fericire personală, precum și cele mai bune urări de pace și prosperitate poporului iranian.”

Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, a adresat președintelui Consiliului de Miniștri al Iranului, Suleyman Demirel, următoarea telegramă de la bordul avionului:

„Zburind deasupra teritoriului Republicii Turcia, vă adresez, Excelență, un salut cordial și urări de prosperitate poporului turc.”

Sedință festivă cu prilejul „Zilei Națiunilor Unite”

Ziua de 24 octombrie — Ziua Națiunilor Unite — a fost marcată în țara noastră printr-o sedință festivă organizată luni la amiază, la Casa de cultură a I.R.C.S., de Comitetul executiv al Asociației pentru Națiunile Unite din Republica Socialistă România. Au luat parte Eduard Mezinescu, adjunct al ministrului Afacerilor externe, membri ai Comitetului executiv al Asociației pentru Națiunile Unite, ai Comisiei naționale a Republicii Socialiste România pentru studii sud-est europene din țara noastră, ziaristi români și străini. Sedința a fost deschisă de acad.

Gr. Moisil, vicepreședinte al Comitetului executiv al Asociației pentru Națiunile Unite.

Prof. univ. Mihail Gheimegeanu, membru al Comitetului executiv al Asociației, a vorbit despre geneza, evoluția și rolul Organizației Națiunilor Unite în lumea contemporană. El a prezentat numeroase inițiative ale țării noastre îndreptate spre micșorarea încordărilor internaționale și dezvoltarea colaborării între popoare, spre întărirea păcii în lume, care și-au găsit un amplu ecou în cadrul O.N.U. În cei zece ani de când România a devenit membră a acestei organizații

Întoarcerea din R. P. Mongolă a delegației Marii Adunări Naționale

Delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, care, la invitația Marelui Hural Popular al R. P. Mongole, a făcut o vizită în această țară, s-a însoțit luni la amiază în Capitală. Din delegație, condusă de Kóvács György, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, au făcut parte deputații Vasile Mateescu, Ioan Ichim, Tudor Ionescu, Constantin Zaharia și Ion Negoiță.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, membrii delegației au fost întâmpinați de tovarășii Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, acad. Șt. S. Nicolau, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, reprezentanți ai conducerii Ministerului Afacerilor Externe, de deputați ai Marii Adunări Naționale și funcționari superiori ai M.A.N. și M.A.E. Au fost de față Togoclin Ghendin, ambasadorul R. P. Mongole în Republica Socialistă România, și membri ai ambasadelor.

În drum spre patrie, la însoțirea din Republica Populară Mongolă, delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, care a făcut un popas de două zile la Moscova, a părăsit Capitala Uniunii Sovietice la 25 octombrie.

La aeroportul Seremetievo, delegația parlamentară română a fost însoțită de M. P. Gheorgadze, secretar al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., Vasili J. Kotonop, prim-secretar al Comitetului regional Moscova al P.C.U.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., E. I. Afanasenko, ministrul învățământului al R.S.F.S. Ruse, președintele Asociației de prietenie sovieto-română.

A fost prezent, de asemenea, Nicolae Guină, ambasadorul Republicii Socialiste România în U.R.S.S. (Agerpres)

Semnarea unui program de colaborare culturală între România și Cuba

La 25 octombrie s-a semnat la București un nou program de colaborare în domeniul științei, învățământului și culturii între Republica Socialistă România și Republica Cuba.

Din partea română programul a fost semnat de Eduard Mezinescu, adjunct al ministrului Afacerilor externe, iar din partea cubană de Manuel Yape Menendez, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Cuba la București.

La semnarea au fost de față Vasile Dinu, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, Emil Carageorghie, secretar general în Ministerul Învățământului, precum și funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe.

De asemenea, au fost prezenți membri ai Ambasadei Republicii Cuba la București. (Agerpres)

Cronica zilei

PRIMIRE LA MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

La 25 octombrie, George Maco-vescu, adjunct al ministrului Afacerilor externe, a primit în audiență pe trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar al Afganistanului la București, Mohamed Aref, în legătură cu apropiata prezentare a scrisorilor sale de acreditare.

Delegația Uniunii asociațiilor de

combatanți din războiul de eliberare națională a Iugoslaviei, condusă de Vlada Zecević, membru al Prezidiului Comitetului federal al uniunii, a plecat într-o călătorie prin țară. Membrii delegației au vizitat rafinăria Brazi. Apoi, delegația s-a oprit la Monumentul eroilor de la Mărășești, unde a depus o coroană de flori. În după-amiază aceeași zile a fost vizitat Combinatul chimic Borzești și orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Utilizat un instrument adecvat cu care să urmărească menținerea acestuia. Pe baza graficelor întocmite pe fiecare produs, dispecerii serviciului producție confruntă zilnic programarea făcută cu situația din secții, controlează trecerea pieselor de la o operație la alta pe fluxul tehnologic. Acest sistem de evidență, simplu și operativ, permite cunoașterea în orice moment a stadiului realizării planului de producție, ne ajută să luăm promptă măsură de ordin tehnic sau organizatoric pentru ca piesele să circule fără întrerupere pe fluxul tehnologic — de la lansarea în fabricație a comenzilor și până la livrarea lor către beneficiari.

Ne-am referit doar la câteva din câile pe care colectivul uzinei noastre a perseverat în cursul acestui an pentru organizarea și asigurarea ritmicității producției. Rezultatele confirmă eficacitatea măsurilor întreprinse, concretizându-se în îmbunătățirea activității economico-financiare a întreprinderii. Pe nouă luni, planul producției globale a fost îndeplinit în proporție de 100,7 la sută, iar cel al producției marfă a fost depășit cu 2,9 la sută. Ceea ce merită relevat e faptul că sarcinile de plan au fost îndeplinite lună de lună la toate sortimentele. Produsele au fost livrate beneficiarilor în mod ritmic, întreprinderea nefiind pusă în situația de a suporta penalizări și dobânzi pentru credite restante garantate de forul tutelar. În condițiile ritmicității activității noastre a depășit constant, în cele trei trimestre, sarcina de creștere a productivității muncii, a înregistrat progrese vizibile în domeniul ridicării calității produselor. Toate aceste rezultate au influențat pozitiv indicatorii financiari: la pretul de cost au fost realizate economii suplimentare de aproximativ 1 milion de lei, iar valoarea beneficiilor date peste plan însumează 250.000 de lei.

În procesul întregii activități pentru perfecționarea organizării producției, pentru atingerea unor indici superiori s-a întărit convingerea întregului colectiv că posibilitățile și rezervele interne pot fi mobilizate și valorificate în continuare numai dacă își concentrează forțele în direcțiile hotărâte ale îndeplinirii planului, dacă nu se oprește la realizările dobândite până la un anumit moment, oricât de valoroase ar fi ele. Spun această întrucât, în anul viitor, colectivul nostru îi revin sarcini cantitative și calitative superioare, pe care le vom realiza în general cu actualele capacități de producție. Ceea ce presupune ca experiența acumulată în organizarea ritmică a producției să o dezvoltăm mai departe, în vederea ridicării activității economice și financiare a întreprinderii în a nivel și mai înalt, potrivit sarcinilor trasate de cel de-al IX-lea Congres al partidului.

ZIUA FORTELOR ARMATE

Adunarea festivă din Capitală

În Capitală a avut loc luni după-amiază o adunare festivă cu prilejul celei de-a 21-a aniversări a Zilei Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România.

Au luat parte Emil Bodnaras, general de armată Leonin Sălăjan, Florian Dănălașche, Vasile Patilneț, membri ai C.C. al P.C.R., al Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale și organizații obștești, generali și ofițeri activi și în rezervă, veterani din războiul antifascist, oameni de știință și cultură, reprezentanți ai colectivelor întreprinderilor și instituțiilor bucureștene. Au participat, de asemenea, atașaji militari și misiunilor diplomatice.

Adunarea a fost deschisă de Traian Dudaș, secretar al Comitetului orășenesc București al P.C.R.

În cuvântul său, general colonel Ion Ionită, adjunct al ministrului forțelor armate, a subliniat că sărbătorirea Zilei Forțelor Armate, la 25 octombrie, data când cu 21 de ani în urmă a fost desăvârșită eliberarea întregului teritoriu al patriei de sub jugul fascist, exprimă recunoștința fierbinte a poporului față de vitejia și spiritul de sacrificiu cu care ostașii și ofițerii români au luptat pentru cauza nobilă a eliberării țării, pentru dobândirea victoriei asupra Germaniei hitleriste.

Sărbătorim anul acesta Ziua Forțelor Armate în condițiile puternicului entuziasm generat de hotărârile istorice ale Congresului al IX-lea al P.C.R. și de adoptarea Constituției Republicii Socialiste România.

Pentru crearea armatei noastre de tip nou o însemnată deosebită a avut-o participarea armatei române la insurecția armată din

august 1944, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, și la războiul antihitlerist.

În continuare, vorbitorul a evocat acțiunile armatei române, care, după eliberarea Capitalei și a celei mai mari părți a țării, a luptat împreună cu armata sovietică până la izgonirea de pe întregul teritoriu al patriei a fasciștilor cotropitori, iar apoi pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, până la capitularea Germaniei hitleriste.

Republica Socialistă România, a spus în continuare vorbitorul, pune în centrul politicii sale externe întărirea relațiilor de prietenie și colaborare frățească cu toate țările socialiste. Acționând în spiritul coexistenței pasnice, România socialistă promovează, totodată, relații multilaterale cu toate statele, fără deosebire de orînduire socială.

Millind pentru apărarea păcii, pentru micșorarea încordărilor internaționale — a spus vorbitorul — partidul și guvernul nostru acordă atenția cuvenită întăririi capacității pentru apărarea patriei, înzestrării și pregătirii armatei Republicii Socialiste România. Militarilor de toate gradele, uniți prin interesele supreme ale slujirii patriei, stau neclintit de strajă marilor înfăptuiri socialiste ale poporului, pămîntului sfinț al patriei. În colaborare cu armatele țării participante la Tratatul de la Varșovia și ale celorlalte țări socialiste, armata noastră își aduce contribuția la apărarea cauzei socialismului și păcii în lume.

Au luat cuvîntul apoi, adresînd un cald salut cu prilejul acestei sărbători, Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., și Marin Ionescu, muncitor fruntaș la Uzinele „23 August”. (Agerpres)

La Casa Centrală a Armatei

Ministrul forțelor armate, general de armată Leonin Sălăjan, a oferit luni seara, în saloanele Casei Centrale a Armatei, un cocktail cu prilejul celei de-a XXI-a aniversări a Zilei Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România. Au luat parte tovarășii Emil Bodnaras, Florian Dănălașche, Vasile Patilneț, membri ai C.C. al P.C.R., al Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale și organizații obștești, oameni de știință și cultură, generali activi și în rezervă, ofițeri superiori. Au participat șefii ai misiunilor diplomatice și atașaji militari acreditați la București.

Depuneri de coroane

Cu prilejul Zilei Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, luni dimineața au fost depuse coroane de flori la Monumentul Eroilor Patriei și la cimitirul militar Ghenchea, din partea Ministerului Forțelor Armate și Comitetului organizatoric al veteranilor din războiul antifascist. La solemnități au participat general colonel Ion Ionită, general maior Ion Coman, general locotenent Ion Gheorghe, general colonel Mihai Burcă, adjunct al ministrului forțelor armate, general locotenent Dumitru Constantinescu, adjunct al ministrului Afacerilor interne, generali activi și în rezervă, ofițeri superiori. A fost intonat imnul nostru de stat. Cei prezenți la solemnități au primit defilarea companiilor de onoare.

În aceeași zi au fost depuse coroane de flori la monumente și la cimitire militare din țară. (Agerpres)

Ce trebuie reparat la întreprinderile de reparații?

(Urmare din pag. 1)

— Foarte exact, ne răspunde tovarășul PETRE BOGDAN, inginerul șef al unității. Avem lipsuri mari. Aproape toate se datorează aprovizionării făcute la întâmplare. Dar cine poartă în fond răspunderea? Beneficiarul, întreprinderea de administrație locală (I.A.L.) e de vină.

În continuare, aflăm că I.R.C.R.-ul ar vrea să se aprovizioneze din timp, așa cum procedează toate întreprinderile, pentru lucrările ce urmează să se efectueze în anul următor, dar nu poate. De ce? Se teme că va primi prea puțin de la I.A.L. documentația tehnică. Și atunci I.R.C.R.-ul face următoarea socoteală: ori așteaptă documentația tehnică pentru a se aproviziona rațional, conform cerințelor acestei documentări, ori n-o așteaptă și se aprovizionează la întâmplare. Și, de obicei, sub pretextul că sînt pierde furnizorii, alege ultima cale.

Așadar, s-ar părea că I.A.L.-ul e de vină... — De ce nu dați I.R.C.R.-ului documentația tehnică la timp? — La această întrebare i-am invitat să răspundă pe loc ION HIRȘULESCU, inginer șef, și LUCA STĂNCULESCU, director, la I.A.L. 1 Mai.

Noi procedăm legal. Dăm documentațiile tehnice la timp, adică totdeauna cu o lună înainte de începerea fiecărui trimestru.

Ceremți actele. Așa este. Toți, însă, insistăm: „Nu e prea scur termenul? I.R.C.R.-ul se plînge că într-o lună n-are timp să lanseze comenziile.

— Toate afirmațiile I.R.C.R.-ului sînt pure invenții. Iată care e situația reală. Și ni se arată un tabel. I.R.C.R.-ul are în restanță sute de lucrări — de un an, de doi și chiar de trei ani de zile. „Ei, bine — ne întrerupe inginerul șef — din cauză că cei de la I.R.C.R. n-au avut timp să se aprovizioneze cu materiale au rămas cu aceste lucrări executate pe jumătate? Documentația tehnică — pe care o au de doi ani — e de vină?”

Pentru o completă edificare, cerem un supliment de explicații lov. ION GROSU, vicepreședinte al Sfatului popular rațional 1 Mai.

Tovarășul vicepreședinte cunoaște bine și activitatea I.A.L. și pe aceea a I.R.C.R. Ambele întreprinderi sînt în secolul pe care îl coordonează. Dar asupra celor afirmate de dinsul vom mai reveni pe parcursul acestor însemnări.

Cîteva replici și schimbarea la față

Sîntem din nou la sediul I.R.C.R. și avem în față tot pe tov. Petre Bogdan, inginer șef. Tocmai voiam să începem discuția, când în birou intră un funcționar care i se adresează cam așa: „Vă rog semnați risipa, tovarășe inginer!”

— Ce risipă, care risipă? În activitatea întreprinderii noastre nu există asemenea capitol.

Funcționarul insistă: „Dacă nu există risipă, de unde provine lipsa de materiale în valoare de 1.200.000 lei?”

— N-ați făcut bine inventarul. Funcționarul ridică din umeri și pleacă cu „risipa” nesemnaltă.

Îi expunem inginerului șef punctul de vedere al I.A.L.-ului și ne exprimăm părerea că tergiversarea reparațiilor la imobile și lucrul de mîntălaș se datorează nu altă uniților cu care I.R.C.R.-ul intră în relații, ci însăși I.R.C.R.-ului.

Așa este, a cedat pe neașteptate tovarășul inginer. Eu sînt relativ nou în această întreprindere, dar ce-am văzut aici!... Serviciul tehnic, de producție și de relații lucrează ca melcul. Se întîrzie comenzile pentru serviciul de aprovizionare, controlul e sporadic...

— S-a înîmplat ca tocmai după acest „minut de adevăr” să intre secretara și să anunțe că „toți așteaptă în anticameră”. „Să intre” — zice tovarășul Bogdan. Și intră un lung șir de oameni. Toți sînt ingineri, șefi de lot și de șantier.

Sînt deci martorul unei ședințe la I.R.C.R.

Ave am chemat pentru a răspunde la cîteva întrebări: de ce facem noi reparații la locuințe și la instalații iarna? De ce lucrăm prost? De ce sînt tărăgănațe lucrările? De ce nu avem o evidență a tuturor reparațiilor? Cum se face că unele loturi realizează producții în valoare de 300.000 lei lunar, iar altele de 10.000 lei?

Nu vom înșirui chiar toate întrebările puse de inginerul șef subalternilor săi. În afară de aspectele care se desprind din întrebările de mai sus, am mai înțeles că, din lipsă de cauze și de prevedere, sînt deschiși, în același timp, sute de puncte de lucru — mai multe chiar decît numărul meseriașilor care dispune întreprinderea. Ca să facă față, echipa se duc și ciocănesc azi la o adreșă, mine la alta, dar nu termină nimic. În aceste condiții controlul pe șantier devine imposibil. În schimb, după paravenul șantierelor, chipurile deschise, unele echipe an-

gajează lucrări pe cont personal. De unde materiale? Doar cei un milion două sute mil lei nu lipesc de florile mărilor.

În momentul când am părăsi biroul inginerului șef, discuțiile ajunseseră la concluzia, de nimeni tăgăduită, că situația e rea.

Că situația nu e bună ne spusese și vicepreședintele statului popular rațional. Dar pînă cînd se va constata acest lucru?

Deși noi ne-am referit la o singură întreprindere de reparații, nu este un secret pentru nimeni că nici activitatea altor I.R.C.R.-uri nu sînt pe roze. Tărăgănările, birocratismul, lucrările de proastă calitate aduc prejudicii avutului obștesc și intereselor cetățenilor.

I.R.C.R.-urile din Capitală sînt direct sau indirect subordonate statului popular rațional. Trusului local de construcții și reparații și Sfatului popular al Capitalei. O vorbă din bătrîni spune că atunci cînd are prea multe moșe, copilul rămîne cu buricul nețîlat.

Socotim că este în strînsul cazul ca pe linia statului popular să se examineze ansamblul problemelor ce se ridică în legătură cu reparațiile locuințelor, să se găsească soluții pentru curmarea numeroaselor deficiențe și anomalii care există în acest domeniu, pentru îmbunătățirea radicală a acestui important sector de activitate.

Uzina — un mecanism bine reglat

(Urmare din pag. 1)

Cu alte cuvinte, ritmicitatea merge mîna în mîna cu calitatea.

Organizarea producției ritmice a făcut necesară sincronizarea în timp a execuției diferitelor operații tehnologice. Cu atât mai accentuat se pune această cerință în uzina noastră, cu cît întregul proces de fabricație este organizat pe sortimentele de produse. Examinînd în fiecare caz ciclurile de fabricație, pe bază de calcule tehnice și economice, am ajuns să creăm între fazele de execuție un decalaj de cîteva zile, uneori de o săptămîină.

Acest „lanț” tehnologic asigură fiecărei echipe, fiecărui muncitor un ritm normal dar susținut de lucru, chiar dacă în procesul de producție apare temporar o defecțiune neprevăzută. Totodată, se evită concentrarea la anumite loturi de muncă a produselor lansate în fabricație, apariția de „goluri” la diferite mașini și operații de lucru. Experiența arată că un decalaj se poate pierde ușor dacă nu este

NOTE DE DRUM DIN AUSTRIA

O zi și o noapte la Salzburg

Tragul care te duce spre Salzburg iaia pădurea vieneză și de ceasurile amiezii. E o privești liniștită și odihnită pe care împrejurimile Vienei îți-o oferă la tot pasul. De aceea ochii înfrîzite cu voluptate pe dealurile împădurite ce coboară lin către terasamentul căii ferate, „Aici, în mijlocul naturii adesea slau ore întregi...”, spunea Beethoven despre cîmpurile și pădurile ce mărginesc Viena.

Pădurea vieneză îți aduce aminte, mai înainte de toate, de valsele celebru al lui Johann Strauss, dar ea a fertilizat deopotrivă inspirația celor mai mulți din compozitorii ce și-au legat în secolele trecute numele de „orașul muzicii”.

O lași în urmă după ce ai străbătut un paisaj molcom de cîmpie și acolo unde te înfîlșezi din nou cu apele Dunării, de care te-ai desprășiți la Viena, trenul se oprește pentru un scurt popas. Orașul pe care-l privești de la ferăstră vagonului este Linz. Aici, ca și în cele mai multe colțuri ale Austriei, amintirea îți recheamă mereu file din istoria arhi și de-a lungul drumurilor este mereu ispitit să confrunți și să reconstitui imaginea acestor locuri atunci cînd...

„Atunci cînd aici, la Linz, în toamna anului 1812 Beethoven a compus primele schițe ale Simfoniei a VIII-a, așa sublimă pagină de diabană poezie... Atunci cînd în 1783, în scurtul său popas pe care l-a făcut în drumul spre Salzburg, Mozart a compus aici „dintr-o răsufelură” una din operele maturității sale artistice, Simfonia K.V. 425, care poartă numele orașului. Chiar dacă istoricii care susțin că Mozart nu a fost un vizual ci numai un auditiv și că nu și-a iubit orașul natal au dreptate, atunci cînd te apropii de Salzburg începi să te întrebă dacă toți fusii peisajului acesta cu aplea mirifică reverberații la-lăsat insensibil pe genialul compozitor. Pășind aici pe urmele lui Mozart, cauți să reconstitui momentele vieții lui și mai ales să înțelegi ce lăncie legătură s-au stăbilit între aceste locuri și opera sa. Dacă te lași cuprins de reverii poetice, dacă privești de pe terasa cafenelei Winkler, într-o dimineață cu soare ierbit, dealurile inconjurătoare pînă la casa lui Ștefan Zweig, dacă negurile înserării te prind sub perețele sfîncos al orașului ce se repede abrupt spre acoperișul caselor, dacă spre amiază, atunci cînd soarele învalvulează totul în lumina lui caldă, te oprești în fața scrisului „Flautul fermecat” sau dacă la ceasurile dimineții răzicești pe drumul Alpiilor spre Leopoldsdorf și privești locul său argintiu, sau dacă spre miezul nopții te oprești mai mult și pri-

vești apele repezi ale Salz-zech-ului care taie orașul, a-funci înțelegi de ce unii au spus că aici și nu în altă parte trebuia să se nască Mozart.

Orașul are într-adevăr un farmec ieșit din comun pe care trebuie să-l cunoști la ceasurile dimineții, cînd magazinele nu și-au ridicat încă obloanele și cînd negurile mai plutesc deasupra caselor și firizii, către miezul nopții, cînd ultimii trecători s-au retras spre casă. Colini străle sale înguste și cofile, cu aplea reminiscențe din Evul Mediu, contempler marile răscuri, te oprești în pieleșu cu finții, intri la Festspielhaus unde se află vestita scenă de operă inconjurată de loji înalte în piatră sau te oprești în Domplatz, unde au loc mari spectacole în timpul festivalului. Schubert spunea în 1825 despre Salzburg că este un oraș „celebru prin priveștile sale magnifice și împrejurimile lui”.

Priveștile au rămas și astăzi magnifice, iar simfonistele, grandiozitatea și poezia operelor lui Mozart aici parcă și-au izvorul. Casa lui Mozart o descoperi acolo unde te aștepti mai puțin: la capătul unei străzi înguste de aproximativ 3 metri, de-a lungul căreia se înșiră parca la nesfîrșit magazine cu embleme în fier forjat din secolul al XVIII-lea. Și după ce la ceasul Simfoniei a VIII-a, așa sublimă pagină de diabană poezie... Atunci cînd în 1783, în scurtul său popas pe care l-a făcut în drumul spre Salzburg, Mozart a compus aici „dintr-o răsufelură” una din operele maturității sale artistice, Simfonia K.V. 425, care poartă numele orașului. Chiar dacă istoricii care susțin că Mozart nu a fost un vizual ci numai un auditiv și că nu și-a iubit orașul natal au dreptate, atunci cînd te apropii de Salzburg începi să te întrebă dacă toți fusii peisajului acesta cu aplea mirifică reverberații la-lăsat insensibil pe genialul compozitor. Pășind aici pe urmele lui Mozart, cauți să reconstitui momentele vieții lui și mai ales să înțelegi ce lăncie legătură s-au stăbilit între aceste locuri și opera sa. Dacă te lași cuprins de reverii poetice, dacă privești de pe terasa cafenelei Winkler, într-o dimineață cu soare ierbit, dealurile inconjurătoare pînă la casa lui Ștefan Zweig, dacă negurile înserării te prind sub perețele sfîncos al orașului ce se repede abrupt spre acoperișul caselor, dacă spre amiază, atunci cînd soarele învalvulează totul în lumina lui caldă, te oprești în fața scrisului „Flautul fermecat” sau dacă la ceasurile dimineții răzicești pe drumul Alpiilor spre Leopoldsdorf și privești locul său argintiu, sau dacă spre miezul nopții te oprești mai mult și pri-

vești apele repezi ale Salz-zech-ului care taie orașul, a-funci înțelegi de ce unii au spus că aici și nu în altă parte trebuia să se nască Mozart.

Orașul are într-adevăr un farmec ieșit din comun pe care trebuie să-l cunoști la ceasurile dimineții, cînd magazinele nu și-au ridicat încă obloanele și cînd negurile mai plutesc deasupra caselor și firizii, către miezul nopții, cînd ultimii trecători s-au retras spre casă. Colini străle sale înguste și cofile, cu aplea reminiscențe din Evul Mediu, contempler marile răscuri, te oprești în pieleșu cu finții, intri la Festspielhaus unde se află vestita scenă de operă inconjurată de loji înalte în piatră sau te oprești în Domplatz, unde au loc mari spectacole în timpul festivalului. Schubert spunea în 1825 despre Salzburg că este un oraș „celebru prin priveștile sale magnifice și împrejurimile lui”.

Priveștile au rămas și astăzi magnifice, iar simfonistele, grandiozitatea și poezia operelor lui Mozart aici parcă și-au izvorul. Casa lui Mozart o descoperi acolo unde te aștepti mai puțin: la capătul unei străzi înguste de aproximativ 3 metri, de-a lungul căreia se înșiră parca la nesfîrșit magazine cu embleme în fier forjat din secolul al XVIII-lea. Și după ce la ceasul Simfoniei a VIII-a, așa sublimă pagină de diabană poezie... Atunci cînd în 1783, în scurtul său popas pe care l-a făcut în drumul spre Salzburg, Mozart a compus aici „dintr-o răsufelură” una din operele maturității sale artistice, Simfonia K.V. 425, care poartă numele orașului. Chiar dacă istoricii care susțin că Mozart nu a fost un vizual ci numai un auditiv și că nu și-a iubit orașul natal au dreptate, atunci cînd te apropii de Salzburg începi să te întrebă dacă toți fusii peisajului acesta cu aplea mirifică reverberații la-lăsat insensibil pe genialul compozitor. Pășind aici pe urmele lui Mozart, cauți să reconstitui momentele vieții lui și mai ales să înțelegi ce lăncie legătură s-au stăbilit între aceste locuri și opera sa. Dacă te lași cuprins de reverii poetice, dacă privești de pe terasa cafenelei Winkler, într-o dimineață cu soare ierbit, dealurile inconjurătoare pînă la casa lui Ștefan Zweig, dacă negurile înserării te prind sub perețele sfîncos al orașului ce se repede abrupt spre acoperișul caselor, dacă spre amiază, atunci cînd soarele învalvulează totul în lumina lui caldă, te oprești în fața scrisului „Flautul fermecat” sau dacă la ceasurile dimineții răzicești pe drumul Alpiilor spre Leopoldsdorf și privești locul său argintiu, sau dacă spre miezul nopții te oprești mai mult și pri-

După încheierea concertului ștăm de vorbă cu dirijorul Kurt Vöss și cu înfratul pianist local, Emanuel Seiber. Ca și alți muzicieni și oameni de teatru din Austria pe care i-am înfrînt în acele zile și ei și-au arătat dorința de a vizita România. Aflăm preluțindeni un interes deosebit pentru cultura noastră. Conversația sa înfrîpă repede, avînd numeroase puncte de sprijin așezate ca și în trecut. Uneori pornim mai de departe, din secolul trecut și evocăm anii de studenție petrecuți aici de Eminescu, Slavici, Enescu, Ciprian Porumbescu.

Vienenii au aplaudat în anii din urmă pe George Gheorghiu și au cuvinte elogio

A DOUA REUNIUNE A PIEȚII COMUNE „IN CINCI”

„Nici o speranță de concesie din partea Parisului”

BRUXELLES. Luni dimineața a început sesiunea Consiliului ministerial al Pieței comune. Aceasta este cea de-a doua sesiune de la ruptura din 30 iunie, la care Franța nu participă.

Pe ordinea de zi a sesiunii figurează o serie de probleme cu caracter tehnic, cum ar fi discutarea bugetului comisiei pe 1966, precum și adoptarea unor noi măsuri tarifare începând de la 1 ianuarie 1966, în conformitate cu o serie de hotărâri anterioare. Scopul sesiunii este însă discutarea căilor prin care să fie readusă Franța la masa tratativelor pentru a se pune capăt actualei crize din C.E.E. Discuțiile nu vor avea loc, după cum subliniază observatorii, în cadrul sesiunii propriu-zise, ci în afara

ședințelor. Ele se vor axa pe cunoscutul plan al ministrului de externe belgian, Paul Henri Spaak, care preconizează organizarea unei conferințe interguvernamentale a „celor șase” fără participarea comisiei Pieței comune, față de care Franța manifestă serioase reticente.

Perspectivile găsirii unei soluții sînt, însă, tot atât de îndepărtate ca și în momentul declanșării crizei. După cum subliniază observatorii din Bruxelles, aceste perspective s-au diminuat după discursul pronunțat în Adunarea Națională Franceză de Maurice Couve de Murville, care a făcut cunoscut că Franța consideră că a sosit timpul „unei complete revizuirii a relațiilor intercomunitare”.

Comentând acest discurs ziarul „LE FIGARO” scrie:

„Intervenția lui Couve de Murville, în partea consacrată crizei Europei, are un merit: acela al clarității. Parisul își afirmă condițiile pentru orice reluare a negocierilor de la Bruxelles. Este inutil ca ele să fie reluate, chiar și pe baza propunerilor franceze, declară Couve de Murville, alina timp cit nu se va ajunge la un acord asupra rolului „comisiei” și „consiliului”.

Guvernul francez cere declinul «revidării de ansamblu» pe măsura de cooperare între cele șase. Revizuirea acestora trebuie, desigur, să se opereze în sensul dorit de conducătorii francezi: abandonarea regulii majorității, eliminarea oricărei puteri supranationale și a tot ce

poate duce la aceasta; comisia trebuie să se mulțumească cu un rol pur consultativ; consacrarea supremației guvernului, care trebuie să aibă ultimul cuvînt.

Toate aceste păreri, după cum se știe, se opun dorințelor celor cinci parteneri.

Se înțelege că adepții cei mai înverșunați ai supranationalității se neliniștesc. Ei apreciază că afirmațiile lui Couve de Murville nu lasă să se întrevadă nici o lăcărare, nici o speranță de concesie din partea Parisului. Și că, departe de a alunga gaoul, declarațiile de miercuri nu fac decât să-l îngroașe.”

ÎNCHIEIEREA VIZITEI ÎN ITALIA A DELEGAȚIEI C. C. AL P. C. R.

ROMA 25. — Corespondentul Agerpres, I. Mărgineanu, transmite: Între 11 și 25 octombrie 1965 o delegație a Comitetului Central al Partidului Comunist Român a făcut o vizită în Italia la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Italian. Din delegație, condusă de tovarășul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., au făcut parte tovarășii Vasile Vilcu, membru supleant al C.C. al P.C.R., secretar al Comitetului regional Dobrogea al P.C.R., Ilie Rădulescu, membru supleant al C.C. al P.C.R., șef adjunct de secție la C.C. al P.C.R., George Badrus, redactor șef adjunct al ziarului „Scinteia”, Coriolan Atanasiu, activist la C.C. al P.C.R.

În timpul vizitei, delegația a avut întâlniri la secțiile externe, culturale, editoriale, ideologice, organizatorice, munca de masă, economică, presă și propagandă ale C.C. al P.C.I., precum și la redacția ziarului „L'Unita”.

Delegația C.C. al P.C.R. a depus o coroană de flori la mormîntul lui Palmiro Togliatti, de la cimitirul del Verano din Roma.

Delegația a vizitat Federațiile partidului din Roma, Bari, Taranto, Torino și Livorno, unde a avut convorbiri cu conducătorii și activiștii ai federațiilor și organizațiilor locale, s-a întîlnit cu oameni ai muncii din localitățile respective. Cu acest prilej, delegația a fost informată despre activitatea organizațiilor P.C.I. și, totodată, a înfățișat munca partidului Comunist Român, succesele obținute în opera de construire a socialismului. Au fost vizitate întreprinderile industriale

„Italsider” din Taranto și „Olivetti” de la Ivrea-Torino, instalații portuare din Livorno, unități agricole, instituții de artă și cultură. De asemenea, delegația a avut întîlniri cu primarii și membri ai Consiliilor municipale din Bari, Torino, Livorno, Grugliasco.

La sfîrșitul vizitei în Italia, delegația C.C. al P.C.R. a avut o convorbire la sediul C.C. al P.C.I. cu tovarășii Luigi Longo, secretar general al C.C. al P.C.I., Mario Alicata, Pietro Ingrao, Giancarlo Pajetta, membri ai Direcțiunii P.C.I. și ai Secretariatului C.C. al P.C.I., Arturo Colombi, membru al Direcțiunii P.C.I., Giuliano Pajetta și senatorul Antonio Roasio, membri ai C.C. al P.C.I.

Cu acest prilej a avut loc un schimb de păreri asupra unor probleme de interes reciproc privind activitatea celor două partide, situația internațională și mișcarea comunistă și muncitorească mondială. Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă tovarășească, în spiritul prieteniei și frăției care leagă cele două partide.

Întîlnire cu conducătorii ai P.S.I.U.P.

În cursul zilei de luni, delegația C.C. al P.C.R., condusă de tovarășul Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a avut o întîlnire cu tovarășii Tullio Vecchiotti, secretar general al Partidului Socialist Italian al Unității Proletare, Francesco Lami, membru al Direcțiunii, Pino Tagliacozzi, membru al Consiliului Național al P.S.I.U.P. Întîlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovarășească.

Ultima rundă a convorbirilor Wilson-Smith

SALISBURY 25 (Agerpres). — Luni seara a sosit la Salisbury primul ministru britanic, Harold Wilson, într-o încercare de ultim moment de a împiedica proclamarea unilaterală a independenței Rhodesiei. La aeroportul capitalei rhodesiene, premierul britanic a fost întâmpinat de o mulțime de peste 6.000 de africani care scandau numele lui Joshua Nkomo, lider al mișcării de eliberare a populației africane din Rhodesia, și lozincă „Un om, un vot”, care exprimă voința africanilor de a obține dreptul la vot și accesul spre viața politică și conducerea statului.

MOSCOVA. Agenția TASS a dat publicității o declarație în legătură cu planurile de transformare a Rhodesiei de sud într-un stat rasist de tipul Republicii Sudafricane. Agenția subliniază că Uniunea Sovietică nu va recunoaște regimul rasist în Rhodesia de sud și „va colabora cu țările africane pentru a sprijini prin orice mijloace poporul Zimbabwe în lupta lui dreaptă pentru libertate și adevărata independență națională”.

SCURTE ȘTIRI

PEKIN. Delegația condusă de tovarășul Dumitru Simulescu, ministru transporturilor și telecomunicațiilor al Republicii Socialiste România, care a făcut o vizită în R. P. Chineză, a părăsit la 25 octombrie Pekinul, plecînd spre patrie. La aeroport, delegația a fost condusă de Ciu Sue-fan, ministrul postelor și telecomunicațiilor al R. P. Chineză, și de alte persoane oficiale. A fost, de asemenea, prezent Agop Bezerian, prim-secretar al ambasadei române din Pekin.

OSLO. Comitetul pentru decernarea Premiului Nobel a anunțat că Premiul Nobel pentru pace pe anul 1965 a fost acordat Fondului Organizației Națiunilor Unite pentru copii (U.N.I.C.E.F.).

VIENA. La 25 octombrie, președintele Austriei, Franz Jonas, a primit jurământul din partea guvernului interimar condus de liderii fostului guvern de coaliție, cancelarul Josef Klaus și vice-cancelarul Bruno Pitterman.

MONTEVIDEO. La 24 octombrie la Montevideo a avut loc un miting la care au luat parte aproximativ 5.000 de persoane. Acesta este primul mare miting public permis de guvern după instituirea măsurilor excepționale de securitate. Participanții au cerut instituirea anului de măsurilor excepționale de securitate și a sancțiunilor economice împotriva greviștilor, cit și eliberarea tuturor fruntașilor sindicali arestați.

VARSOVIA. Valery Giscard d'Estaing, ministrul finanțelor și economiei al Franței, și-a încheiat vizita în Polonia. În timpul vizitei, ministrul francez a semnat un acord comercial pe termen lung între Franța și Polonia și a avut convorbiri cu Wladyslaw Gomułka, Jozef Cyrankiewicz și cu alți conducători polonezi. În încheierea vizitei a fost dat publicității un comunicat comun franco-polon.

La New York a fost creată o nouă organizație de luptă împotriva politicii americane în Orientul Îndepărtat — „Americani pentru revizuirea politicii în Orientul Îndepărtat”. Organizația este susținută de numeroase personalități, printre care Roger Baldwin, fondatorul Uniunii Americane pentru drepturile civile, și Norman Cousins, directorul revistei „Saturday Review and Literature”. Numărul studenților care au luat reședința în cele 40 de universități în care au fost create secțiile ale organizației se ridică la 25.000. Scopul desfășurării pe plan național a luptei împotriva actualei politici americane în Asia de est.

Cu prelejul Zilei Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România la ambasada română din Varsovia, Paris, Ulan Bator, Belgrad, Phenian au avut loc recepții sau coteții. La Moscova, Varsovia și Belgrad s-au deschis expoziții de fotografii, înfățișînd aspecte din construcția socialismului în țara noastră și din activitatea militarilor forțelor noastre armate.

CAIRO. A fost semnat acordul comercial și de plăți între R.A.U. și Bulgaria pe perioada 1966-1970 și un acord cu privire la colaborarea economică între cele două țări pe aceeași perioadă.

LOME. Adunarea Națională a Republicii Togo a adoptat recent primul plan cincinal de dezvoltare economică pe perioada 1966-1970. Principala sarcină a cincinalului constă în crearea condițiilor necesare pentru consolidarea independenței economice și financiare a țării.

ATENA. După cum informează Comandamentul superior pentru flancul drept al N.A.T.O. din Izmir, în unele posturi cheie ale acestuia, deținute anterior de greci, au fost numiți acum ofițeri turci. Aceste schimbări sînt puse de către unii observatori politici din Atena în legătură cu refuzul Greciei de a retrimiti esalonul său în componența acestui comandament. Esalonul grec a fost retras anul trecut din Izmir, ca urmare a conflictului greco-turc în problema Ciprului.

CAPE KENNEDY. Lansarea navei cosmice „Gemini-6” cu Walter Schirra și Thomas Stafford la bord, prevăzută pentru 16,41 GMT, a fost anulată. Directorul experienței „Gemini-6”, Christopher Kraft, a luat această hotărîre în urma dispariției rachetei de tip „Agena” lansată mai înainte și cu care „Gemini-6” urma să realizeze o întîlnire în spațiu.

TOKIO. Nelinistite de amploarea pe care au luat-o acțiunile de protest ale populației împotriva ratificării tratatului încheiat cu Coreea de sud, autoritățile japoneze au organizat la Tokio o conferință a procurorilor și reprezentanților Direcției securității sociale a Japoniei pentru a stabili măsurile ce urmează a fi luate împotriva participanților la mitingurile și demonstrațiile de protest. În cuvîntarea rostită cu acest prilej, ministrul justiției, Mitsuru Ishii, a declarat că organele procuraturii vor lua „măsuri hotărîte” față de acei care luptă împotriva ratificării Tratatului japono-sud-coreean.

BERLIN. W. Ulbricht, președintele Consiliului de Stat al R. D. Germane, l-a primit pe A. A. Gromiko, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., care, la invitația guvernului R. D. Germane, a făcut o vizită la Berlin. În aceeași zi, A. A. Gromiko a părăsit Berlinul, plecînd spre patrie.

ATENA. Se pare că Consiliul municipal din Rhodesia a hotărît „să înfrîngă” proiectele Oracolului de la Delphi. Oracolul spune că orice încercare de a reconstrui „colosul din Rhodes” va avea din „cele șapte minuni” ale lumii antic — va atrage după sine dezastru asupra întregii Grecii. Or, consiliul a luat în considerare construirea unui nou colos, nu din bronz, ci din alumină. Noul colos ar urma să fie înălțat pînă în 1968 la intrarea în golul Rhodes. Pentru construirea sa sînt prevăzute cheltuieli de ordinul a 100 milioane drahme.

GRECIA Noi elemente în climatul politic

ATENA 25 (Agerpres). — Tribunalul din Atena a dat simțată sentința în procesul a opt tineri arestați joia trecută pentru participarea la demonstrații, condamnați la închisoare pe termene între 20 și 40 de zile. Agenția France Presse transmite din capitala Greciei că „se constată o înrăutățire a climatului politic, ca urmare a arestărilor operate în ultimul timp în rîndul forțelor democratice”. Aceste măsuri sînt criticate de Uniunea democratică de stînga, E.D.A., precum și de Uniunea de centru.

Agențiile de presă menționează că politica guvernului Stephanopoulos este dezaprobată și de unele personalități ale actualului cabinet, printre care ministrul coordonării economice, Mitsotakis.

Trupele interamericane au ocupat Santo-Domingo

- Dezarmarea poliției dominicane
- Manevrele cercurilor de dreapta

SANTO-DOMINGO 25 (Agerpres). — Trupe aparținînd forțelor interamericane din Republica Dominicană au ocupat luni orașul Santo-Domingo, unde în ultimele zile s-au petrecut grave incidente între poliția dominicană și civili înarmați. Imediat după ce patrulele alcătuite din militari nord-americani și din alte țări latino-americane și-au făcut apariția pe străzile capitalei, ele au început să dezarmeze pe membrii poliției dominicane și să percheziționeze diferite clădiri în căutarea de arme. Un contingent de aproximativ 20 de militari nord-americani a luat poziție în fața casei ocupate de fostul președinte al țării, Juan Bosch, pentru „a-i asigura protecția”.

Corespondenții zilei menționează că în ultimele zile între guvernul provizoriu și comandanții armatei dominicane au izbucnit disensiuni. Acesta din urmă a acuzat guvernul că „tărăgănează” dezarmarea civililor și amenințat cu o intervenție deschisă. Cercurile de dreapta, strînse în jurul comandantilor armatei, au început să desfășoare, prin intermediul unui post de radio clandestin, o campanie de atacuri împotriva guvernului provizoriu și a partidului „Mișcarea 14 iunie” al fostului președinte Juan Bosch.

Potrivit ultimelor știri la Santo-Domingo situația este încordată. Școlile și magazinele au fost închise.

Vizita tovarășului Todor Jivkov în U.R.S.S.

MOSCOVA 25 (Agerpres). — Agenția TASS anunță că la 25 octombrie au sosit la Moscova, într-o vizită de prietenie, la invitația C.C. al P.C.U.S., Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, precum și membrii Biroului Politic al C.C. al P. C. Bulgar: Jivko Jivkov, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Bojan Bilgarianov, secretar al C.C. al P. C. Bulgar, Stanko Todorov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, și Tano Tolov, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P. C. Bulgar, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria.

La aeroport oaspeții bulgari au fost întâmpinați de L. I. Brejnev, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., de membri ai Prezidiului C.C. al P.C.U.S., G. I. Voronov, președinte al Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R., K. T. Mazurov, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. V. Podgornii și M. A. Suslov, secretari ai C.C. al P.C.U.S.

În aceeași zi, la Kremlin a avut loc o întîlnire a conducătorilor de partid și de stat sovietici cu delegația de partid și de stat din R. P. Bulgaria. În timpul convorbirii a avut loc un schimb de păreri în probleme prezentînd interes pentru ambele partide.

PARIS

Clarificări preelectorale

De la 11 octombrie s-au închis oficial listele de alegători. Un text aprobat de Consiliul de Miniștri convocă pe alegătorii pentru a-l alege pe președintele republicii la 5 decembrie. Partidele politice își fac acum ultimele pregătiri înaintea campaniei propriu-zise, ocupîndu-se în special de problema candidaturilor.

În ultimele zile, în cadrul campaniei electorale, virtual deschise, a apărut un nou candidat în persoana lui Jean Lecanuet, fost președinte al partidului M.R.P.; el va purta „culorile” Centrului în competiția pentru Elysee. În ordinea întîriri în scena electorală, cei cinci candidați de primă acum sînt următorii: Tixer-Vignancourt, reprezentînd extrema dreaptă; Marcellin, liberal, fără de partid; François Mitterrand, candidatul stîngii — sprijinit de partidul socialist (S.F.I.O.), partidul comunist, partidul socialist unificat, precum și de unele organizații de masă, printre care C.C.M., Paul Antier, din partea Mișcării democratice și țărănești; cel mai recent — Jean Lecanuet.

Încercînd să ilustreze intenția sa de „a depăși formațiunile politice existente”, acesta din urmă a demisionat de la conducerea M.R.P. spre a putea astfel reprezenta Centrul nu în numele unui partid, ci al unui curent „democrat, social și european”, care ar putea fi exprimat, consideră Lecanuet, prin candidatură sa.

Deși termenul de prezență a candidaturilor încă nu s-a încheiat, se crede totuși că — după cum se exprimă ziarul „L'Aurore” — „cărțile sînt aproape făcute”. Acesta ziar consideră că numărul candidaților o poziție de diferite nuanțe este în prezent destul de mare.

Între timp se anunță noi precizări de poziții. Astfel, vineri și sîmbătă s-a desfășurat la Lyon cel de-al 62-lea congres al partidului radical. Acesta a adoptat hotărîrea de a sprijini candidatura lui François Mitterrand. Congresul l-a ales pe René Billières ca președinte al partidului, în locul lui Maurice Faure, care era parizan al sprijinirii lui Lecanuet. Acum sînt rămîne ca și gruparea independentilor să-și definească afloatudinea. Centrul național al independenților și agrarienilor, neavînd un candidat propriu în alegeri, ar sprijini, după cit se pare, candidatura lui Lecanuet, așa cum preconizează o mulțime ce va fi propusă la consiliul național al C.N.I.T., convocat pentru 4 noiembrie.

Ținînd seama de poziția radicalilor și a altor formațiuni de centru, ziarul „Paris Jour” se întreabă „dacă există încă centru pe care ar vrea să-l cucerască Lecanuet, căci din el nu mai rămîne decît M.R.P., ai cărui alegători, după cum arată același ziar, votează în multe împrejurări pentru președintele de Gaule. Totuși, Lecanuet a afirmat că nu se va retrage și că „va merge pînă la capăt”, conștinuîndu-și „drumul solitar”.

Se așteaptă ca lăza cea mai activă a campaniei electorale să înceapă după ce va exista o confirmare oficială și publică din partea generalului de Gaule cu privire la candidatura sa. Săptămînalul partidului guvernamental U.N.R., „Notre Republique”, consideră că generalul de Gaule va candida pentru o nouă perioadă de 7 ani. Se așteaptă ca decizia sa să fie cunoscută în următoarele câteva zile.

Waldeck Rochet, secretarul general al Partidului Comunist Francez, a declarat duminică: „Încă de pe acum este clar că bălăba se va da între cei doi candidați principali: de Gaule și François Mitterrand, candidat unic al întregii stîngi franceze”.

AL. GHEORGHIU

EI NU ȘTIU CE-I AȘTEAPTĂ ÎN VIETNAM...

Doză fotografiile concludente.

În porturile de pe coasta sud-vietnameză sosesc mereu nave americane din care se descarcă cele mai periculoase tipuri de mijloace de luptă. Ele se întrec și se întrec spre bazele militare de unde pornesc raidurile împotriva forțelor patriotice și a populației civile. Flăcări din California și Alabama, din Iowa și Michigan, înarmate pînă în dinți și dotate cu un echipament variat, „pentru orice împrejurări imprevizibile”, calcă pe pămîntul Vietnamului în speranța că, după 12 sau 18 luni de aventuri prin junglă, se vor întoarce cu o mulțime de milioane de dolari la soțiile sau logodnicele lor. Pășea încredințorii — aproape toți au trecut prin școlile de pregătire pentru războiul de partizan. Piasa im-

potrivă înțarilor se alină la îndemnul intr-o cutie de națion prinsă de centură. Eficiența paștelor împotriva mușcăturilor de șarpe este incontestabilă. Au și cite o busolă pentru cazul cînd s-ar rădăci prin junglă. Nu cunosc limba vietnameză, dar dispun de un ghid de conversatie și este suficient — li s-a spus — să indice pe ghid un text în engleză, să zicem: „Ajutați-mă să ajung la o bază americană și guvernul meu vă va recompensa”, pentru a ieși și din această dificultate.

În Vietnam sînt numiți „copiii mamei”. Ei nu știu ce-i așteaptă o dată sosiți pe aceste meleaguri. Cei mai mulți nu reușesc să se folosească de echipamentul de multe kilograme pe care-l poartă și care le dă alina siguranță de sine, căci jungla îi împoașcă cu

CONFERINȚA ȘEFILOR DE STATE ȘI GUVERNE AFRICANE

ACCRA 25. — Trimisul special Agerpres, Aurel Dumitrescu, transmite: La Conferința șefilor de state și guverne africane de la Accra a fost adoptat, sub forma unei declarații, textul rezoluției cu privire la refugiații politici în Africa. Ea prevede, printre al-

tele, că statele membre ale O.U.A. nu vor tolera pe teritoriul lor nici o activitate împotriva altor state membre ale organizației. Rezoluția cuprinde, de asemenea, un articol potrivit căruia statele africane s-au angajat să procedeze la consultări bilaterale și multilaterale în vederea rezolvării oricăror conflicte de ordin rasial, religios, etnic etc., și să nu folosească problema refugiaților ca sursă de dispute între statele africane. Ele se angajează să garanteze securitatea refugiaților politici din teritoriile africane ce nu și-au căpătat încă independența acordîndu-le sprijin în lupta pentru eliberarea țării lor.

Congresul P.C. din Belgia și-a încheiat lucrările

BRUXELLES 25 (Agerpres). — La Bruxelles s-au încheiat lucrările celui de-al XVI-lea Congres al P.C. din Belgia. Delegații au discutat și au aprobat în unanimitate raportul C.C. al P.C. din Belgia, prezentat la congres de Ernest Burnelle, președintele partidului. Raportul Comitetului Central și rezoluțiile adoptate pe marginea raportului trasează programul comunistilor belgieni în lupta lor pentru menținerea păcii în întreaga lume, pentru lărgirea libertăților democratice ale oamenilor muncii belgieni.

Situația din Indonezia

DIJAKARTA 25 (Agerpres). — Potrivit relațiilor postului de radio Djakarta, unități ale armatei indonezience sînt în de tancuri și care blindate au supus unor percheziții amănunțite unul din cartierele capitalei. Se anunță, totodată, că autoritățile militare au continuat măsurile represive împotriva persoanelor cu vederi democratice din diferite instituții și ministere din Djakarta. Au fost astfel demise din funcțiile lor numeroase persoane din sectorul nu-

vămintului superior, din Ministerul Muncii, Frontului Național și Municipalității din Djakarta.

Agenția France Presse, în legătură cu aceste acțiuni, arată că campania de înlăturare a elementelor democratice și a comunistilor „dusă de armata indoneziană” nu a slăbit, în ciuda apelurilor reînnoite ale președintelui Sukarno și ministrului de externe Sunandrio de a se pune capăt răzburilor”.